

Jubileumuitgave
Orion-Expres
februari 1981 nr 6

Expres

**Quick
Orion**

Orion-Expres

februari 1981 nr 6

4

REDAKTIE : Bas Bloem
René Wiggers

MEDEWERKENDEN: Benno Durkens
Lambiek Kneplé
Joop Meijer
Kees Mijnten
Grady Veldoen
Bob Wentink

FOTOMATERIAAL: Leden
Henk Westerveld/
De Gelderlander

ADVERTENTIE
ACQUISITIE : René Wiggers

EINDREDAKTIE : Lambiek Kneplé
René Wiggers

REDAKTIEADRES: René Wiggers
Passtraat 11
7001 GA Doetinchem
Tel.: 08340-32292

TYPEWERK : Ada Hordijk

DRUK : Drukkerij Crescendo
Loolaan 4
7001 CR Doetinchem

In dit nummer

- Het allereerste begin
- De Bronbeekgangers
- En dan was er ook nog VDS
- Bloemlezing over volleybal
- De vlot rode Riet
- Hans Weikamp: Het kan ook zonder afspraken
- Met Roel aan 't roer
- De Ruiter: Middellijn kost enkels
- Azen op Europees volleybal
- Orion en de jeugd
- Heren 4: still going strong
- Sfeer bij recreanten
- Hoffotograaf

Van de redactie

In het kader van het 25-jarig bestaan heeft de redactie van de Quick-Orion Expres op verzoek van het bestuur een jubileumuitgave verzorgd, die thans in een ander formaat en veel fraaier uitgevoerd het daglicht aanschouwt. Deze jubileumkrant - in zeer korte tijd tot stand gebracht - laat in "vogelvlucht" een kwart eeuw verenigingsleven zien. Behalve de historie - Quick-Orion komt voort uit drie verenigingen - wordt de huidige tijd belicht omdat daarin naast de top met zijn vele aspecten, het distrikt, de jeugd (opleiding) alsmede het recreatieve gebeuren een belangrijke rol spelen.

De redactie is zich heel goed bewust dat er nog veel meer over de afgelopen periode te schrijven valt maar een compleet boekwerk zou teveel van het goede zijn. Deze uitgave is dankzij een advertentie-campagne kostendekkend gemaakt en daarom wil de redactie alle adverteerders alsmede de anonieme gever bijzonder hartelijk danken.

Tot slot is de redactie alle tijdelijke verslaggevers voor de spontane medewerking zeer erkentelijk.

René Wiggers.

Vertrouwen in de toekomst

Historisch gezien is 25 jaar een moment-opname maar voor de geschiedenis van onze vereniging betekent het zonder meer een prestatie en niet alleen een kwestie van beginnen en volhouden.

Als er in de afgelopen 25 jaar en zeker na de diverse fusies geen duidelijke initiatieven genomen waren, zou Quick-Orion er nu niet zo bloeiend uitgezien hebben. Quick-Orion is uitgegroeid tot een volleybalvereniging die plaatselijk, regionaal, en landelijk een vrij hoog aanzien heeft en op vele plaatsen een welkome gast is. Na een stormachtige ontwikkeling is bij dit jubileum een moment van bezinning op zijn plaats. Niet alleen voor volleyballend Orion maar mijns inziens voor de sport in het algemeen.

Wil een vereniging of tak van sport goed blijven functioneren dan zullen vele vrijwilligers zich hiervoor moeten inzetten. Daarnaast is sportiviteit, begrip en waardering voor elkaar noodzakelijk. Wanneer een ieder zich van zijn persoonlijke verantwoordelijkheid binnen de vereniging bewust is dan durf ik als voorzitter van Orion op dit moment de komende periode met vertrouwen tegemoet te zien.

Roel Booij
voorzitter.

Beste Orionvrienden

Met genoegen voldoe ik aan het verzoek van de redactie om een korte bijdrage te leveren aan dit jubileumnummer.

Namens het gemeentebestuur van Doetinchem mag ik onze hartelijke gelukwensen aan jubilerend Orion overbrengen.

Een goede gelegenheid biedt ons dit jubileum om op deze plaats onze oprechte waardering uit te spreken voor uw bestuur en overig kader dat steeds weer bereid is zich zoveel inspanning te getroosten om Orion groot en gezond te houden.

Ik mag als bekend veronderstellen, dat ons gemeentebestuur de sport een warm hart toedraagt en de grote betekenis van de sport voor onze samenleving onderkent. In het gemeentelijk beleid komt dat tot uitdrukking via subsidie-regelingen en het beschikbaar stellen van voldoende en goede accommodaties. Het is plezierig dat in Doetinchem de sport in grote variatie aanwezig is, gevarieerd naar soort zowel als naar niveau.

En wat het laatste betreft, is het erg fijn dat de sport tevens een belangrijke functie heeft t.a.v. de z.g. passieve recreatie. Nu is het geen geringe opgave om binnen één vereniging enerzijds de spanningen te verwerken, die topsport met zich brengt en anderzijds dat ontspannen klimaat te scheppen waarbinnen de meer recreatieve sporten gedijen kunnen. Bij dit jubileum wil ik u toewensen, dat u met z'n allen erin zult blijven slagen genoemde opgave te volbrengen.

Met vriendelijke groeten,

A. Jurriens
wethouder van de gemeente
Doetinchem voor sport, re-
creatie, onderwijs, cul-
tuur en jeugdzaken.

DE NOTULIST MELDT:

- 1959: dat de contributie wordt verhoogd tot f 2,- (tijdelijk voor het ballenfonds) waarbij de hoop wordt uitgesproken, dat bij de volgende vergadering de contributie weer zal worden verlaagd.

Orion nog springlevend

Aan het verzoek van de redactie om voor uw jubileumnummer in het kort iets te schrijven namens het Comité Doetinchemse Sportverenigingen, wil ik gaarne voldoen, want de samenwerking met uw vereniging is altijd zeer goed geweest.

Gelukkig hoef ik niet over persoonlijke ervaringen te schrijven, want dan werd het geen kort verhaal. Volleybalvrienden op 15 februari a.s. is het dan zover, 25 jaar geleden werd de grondslag gelegd voor jullie volleybalclub. Nu is 25 jaar beslist geen verdienste, want dat gaat vanzelf, maar wat er in die periode gebeurt, dat is belangrijk.

En dan kunnen jullie allemaal van bestuur tot de mini's trots zijn op zo'n fijne vereniging. Orion heeft namelijk bewezen tot grootse daden in staat te zijn. Bovendien zijn al uw teams op elk niveau zeer geziene (sportieve) tegenstanders. Ook de sfeer in uw vereniging is prima, want dat weten wij als C.D.S. bij onder-vinding, o.a. met de vele sportuitwisselingen.

Ook denk ik natuurlijk terug aan de eerste uitreiking van de C.D.S.-trofee in 1977, waarbij uw damesteam werd uitgeroepen tot het sportteam van het jaar.

* Tjeerd de Vries denkt graag terug aan het moment, dat hij de C.D.S.-trofee kon overreiken aan dames 1, sportteam van het jaar 1977.

Sportvrienden, velen hebben meegewerkt om van Orion een actieve club te maken en ik hoop-en daar ben ik vast van overtuigd-dat al deze harde (ook stille werkers achter de schermen) in de toekomst dit mooie, maar vaak veeleisende werk op hun schouders willen blijven nemen, zodat oud en jong zullen ervaren welke waardevolle elementen volleybal heeft.

Volleybal is een boeiend, modern en attractief spel.

Met dit 25-jarig jubileum wil ik u gaarne mijn gelukwensen aanbieden, daarbij de hoop uitsprekend, dat de goede verstandhouding tussen het C.D.S. en uw vereniging bevestigd mogen worden.

Tot slot een gezellige jubileumviering en voor de toekomst veel succes, prettige wedstrijden en serieuze en gezellige trainingsuren.

Tjeerd de Vries
voorzitter C.D.S.

Het allereerste begin

(Door René Wiggers)

In de begin jaren '50 kwam het herhaaldelijk voor dat de veteranen van gymnastiekvereniging D.G.V. tijdens de wekelijkse gymavond door leraar Bijlsma in twee groepen opgesplitst werden -iedere groep aan een kant van het touw, het aantal deed er niet toe- met de opdracht de bal naar de overkant te spelen. Op die manier werden de grondbeginselen van het volleybal -Bijlsma had de regels in een klein grijs agendaatje staan- in Doetinchem bijgebracht.

Langzamerhand werd de belangstelling voor dit spel steeds groter, mede door de actieve inbreng van de Indiëgangers (zie artikel De Bronbeekgangers), wedstrijdjess tegen Ovedo (belastingen), een toernooi op De Bleek om maar enkele facetten uit de historie te noemen.

Uiteindelijk werd op 15 februari 1956 ten huize van Theo Konings, de eerste stap gezet om een eigen volleybalvereniging (Doetinchemse Volleybal Club) op te richten omdat de gymnastiekvereniging geen onderafdeling volleybal wenste.

Met Theo Konings, vanaf de oprichtingsdatum t.m. 1961 voorzitter van D.V.C. doorliep ondergetekende in vogelvlucht de beginjaren, die een toch wel "stormachtig" verloop kenden.

Omdat de weersomstandigheden de 15e februari erg slecht waren, werden de eerste avond enkele principe-uitspraken gedaan (contributie f 1,- per maand, inleggeld f 1,-), terwijl veertien dagen later het bestuur zijn opwachting mocht maken. Opmerkelijk is het misschien wel dat bij D.V.C. de emancipatie hoog in het vaandel geschreven stond want het kersverse bestuur kreeg van de vergadering de opdracht ook dames in het bestuur verschillende functies toe te bedelen.

Op donderdag 8 maart ging in zaal Oosseld de eerste training van start. Konings:

"Ik was met meester Vermeulen overeengekomen dat D.V.C. voor f 1,- per avond de zaal kon huren en na toestemming van de heer Brouwers, voorzitter schoolbestuur, -de goede man stond mij met een boterham op de vuist aan de deur te woord- kon D.V.C. aan de slag.

Ruiten

De vriendschap was echter van korte duur omdat naar mening van het schoolbestuur teveel ruiten sneuvelden -het bestuur vergat klaarblijkelijk dat ik er aan de binnenkant stangen voorgemaakt had en dat dit werk van de Oosseldse jeugd was- waardoor de huur drastisch verhoogd werd (f 25,- per avond). Dat kon bles natuurlijk niet trekken, vandaar dat de training naar de open lucht verplaatst werd, eerst een weiland aan de Lijsterbeslaan vervolgens bij boer Steentjes aan de Zuivelweg waarvoor de training eerst met de bats de koeienflatsen weggehaald moesten worden. Reeds op de eerste jaarvergadering tevens feestavond kon meegedeeld worden dat zowel dames 1 als heren 1 kampioen van de afdeling Doetinchem was geworden.

* Het eerste herenteam van DVC dat in 1956 kampioen werd bestond uit: Henk Obbink, Freek Wesselink, Theo Konings: voorste rij Joop van Onzenoort, Theo Keizer en Dick van Loo.

Een presentielijst ontbrak en daarom werd de controlelijst van de feestcommissie, die aan de ingang van de zaal zat om entreegelden te incasseren in eerste instantie gebruikt maar toen hiertegen bezwaar aangetekend werd, ging alsnog een presentielijst rond.

Flitsen

Naast de problemen waarmee het bestuur van D.V.C. opgezadeld werd, zoals de trainingsaccommodatie, trainingsuren, noodcompetitie, onvoltallig bestuur -lijkt het huidige Orion wel- noodgedwongen contributieverhogingen, waren de eerste vijf jaren ook bijzonder positieve resultaten te vermelden waarbij het derde jaar zonder meer het succesjaar werd omdat maar liefst vier teams het kampioenschap behaalden (dames 1,

heren 1, 2, en 3). In dat derde jaar werd tevens een clubblad in het leven geroepen, dat de toepasselijke naam "D.V.C. - flitsen" kreeg terwijl de vereniging 39 leden kende.

Tijdens de ledenvergadering op 28 juni 1961 nam Theo Konings door ziekte gedwongen als voorzitter afscheid. Hij werd tot ere-voorzitter benoemd en kreeg een plaquette opgehangen o.m. als dank voor de tact waarmee hij de vereniging in die jaren geleid had.

Naast de activiteiten bij D.V.C. was Konings in die jaren ook binnen de afdeling Doetinchem te vinden. Een van de mooiste dingen, die hij zich uit die periode kan herinneren, is een Europacupwedstrijd in de beginjaren '61 in de Houtkamphal.

Konings: "Het was de return tussen Reva (Amsterdam) landskampioen 1960 en Rapid Boekarest. De hal zat met 2300 bezoekers afgeladen op de tribunes die Ten Brinke er geplaatst had. Ik had zelfs enkele Amsterdammers met toeters vrij toegang beloofd als zij met Riva mee naar Doetinchem kwamen. Het werd het eerste grote spektakel in Doetinchem dat op f 0,53 na een sluitende begroting kende. Door de wedstrijdbal, welke ik nog bezit, word ik er nog vaak aan herinnerd".

Hondebaan

Later, toen de afdeling opging in het distrikt Oost-Gelderland was Konings nog een aantal jaren scheidsrechtersaanwijzer:

"Het is de grootste hondebaan die er bestaat. Bij nacht en ontij wordt je opgebeld, dat er niet gefloten kan worden. Alles wordt er maar op je afgeschoven.

Nee dan fluit ik liever zelf. Al vanaf mei 1953 (geleerd via het boekje van Bijlsma) hanteer ik de fluit dus nu al 28 jaar. Vooral bij de invalide volleyballers (ook in Duitsland) ben ik veelvuldig in actie omdat je daar tenminste voor je optreden als fluitist nog dankbaarheid ondervindt", aldus Konings, die thans nog lid is van de D.S.A. (Distrikts Sektie Arbitrage) en in 1979 de zilveren bondsspeld van Nevobo kreeg uitgereikt.

* Theo Konings overhandigt mevr. M. Aalbers-Van Bommel (aanvoerdster Ovedo) de beker.

De Bronbeekgangers

(Door Joop Meijer)

Onder genot van olieballen en heerlijke koffie vond een gesprek plaats met Freek Wesselink en Henk Obbink. Dit zijn de laatste twee, die nog overgebleven zijn van de befaamde "Bronbeekgangers".

Onder deze naam stonden de Indiëgangers bekend, die deelnamen aan de politionele acties in het vroegere Indië. Volleybal was daar de sport van de dag en werd voortdurend gespeeld (in onderbroek).

Het eerste team, dat in Doetinchem speelde en deze tak van sport hier introduceerde, bestond uit mannen van hetzelfde bataljon, namelijk: Hans Hoefman, Richard Claus, Henk Wentink, Henk Obbink, Freek Wesselink en Jochie Kappert.

De beruchte Bronbeekgangers, v.l.n.r. staand: Henk Wentink, Freek Wesselink, Leo Hogenkamp zittend: Henk Obbink, Hans Hoefman en Richard Claus.

De eerste wedstrijden werden op De Bleek gespeeld en de oude heer Claus was zogenaamd sponsor. Hij leverde namelijk net, bal, sigaar of sigaret. De palen waren zelf gemaakt en lagen opgeslagen bij de familie Obbink.

De teams waar de Bronbeekgangers tegen speelden waren onder anderen W.I.K., D.G.V. Politie Sport Vereniging (PSVD), Belastingen (Ovedo) en P.T.T. Na de Bleek werd het huidige parkeerterrein van de Houtkamphal het nieuwe speelveld. Ook is gespeeld in de wei van boer Loman aan de Lijsterbeslaan.

Het eerste team is in zijn oorspronkelijke samenstelling niet lang bij elkaar gebleven, al snel kwam onder andere erevoorzitter Theo Konings de ploeg versterken.

Toernooien

Onder de naam "Bronbeekgangers" werden toernooien in De Steeg, en Winterswijk bezocht. Van het oorspronkelijke team spelen nu nog Henk Obbink en Freek Wesselink bij de recreanten. In de wintermaanden werd gespeeld bij verenigingen, die de ploeg introduceerde.

Tijdens belangrijke wedstrijden fungeerden de heer Bijlsma, leraar lichamelijke opvoeding van de Rijkskweekschool, als scheidsrechter. In die periode verschilden de spelregels aanmerkelijk met de huidige, onder andere niet onderhands opvangen, geen spelverdeler, geen time-out geen tweede scheidsrechter, teller en lijnrechter, het spel was niet zo technisch er werd veel directer gespeeld daardoor ook sneller. Volgens Henk en Freek behoren de kniebeschermers tot de zogenaamde kunsten !!! Freek heeft met het bovenstaande nogal moeite als hij de wedstrijden van het eerste herenteam analyseert met zoon Gerard.

Henk en Freek volgen de competitie nog steeds en zijn meegeweest naar de bekerfinale van heren 1 in Woerden.

Tot ongeveer 1970 speelden beiden nog in competitieverband en zien de wedstrijden in Terborg voor recreanten nog altijd als een "Uitje", meestal wordt het afgerond met een Indische maaltijd (hoe zouden zij daar bij komen?).

Toch kunnen beiden de westerse leefwijze wel waarderen, getuige de oer-hollandse borrel, die tijdens dit gesprek genuttigd wordt.

Autoschadebedrijf

EWALD FÖLKEL

Nijverheidsweg 14 - Telefoon 08340 - 26897
DOETINCHEM

KIES EEN FOCWA-BEDRIJF

**voor vakkundig
en snel herstellen**

van de schade aan uw auto met de modernste
apparatuur

Ook verzekeringsexpertises

Ook uw adres voor vinyl-daken; keuze uit 8 kleuren

COEN POULUS

**kompleet in keukens, tegels,
sanitair en open haarden**

COEN POULUS B.V.

verheulstr. 2 doetinchem tel. 08340-24581

geopend: maandag van 13.30 tot 17.30 uur
dinsdag t/m vrijdag van 8.30 tot 12.00 uur, 13.30 tot 17.30 uur
vrijdags koopavond tot 21.00 uur
zaterdags van 9.00 tot 15.00 uur

TAXI · AUTOVERHUUR · BEDRIJFS- EN PERSONENWAGENS · TAXI · GROEPSVERVOER · BENZINE

• havenstraat 52 • 7005 AG doetinchem •

fokko Meijer

44000

NIEUW autowasstraat
één van de modernste wasstraten in nederland

Twee handen op één buik :

Bedrijfsvolleybal
en
Restaurant **DE MARKTHAL**

Tevens het adres voor :

Partijtjes, koude schotels en diners

Bel 08340-23222 (b.g.g. 08360-24157).

familiedrukwerk?

Bij ons heeft u een ruime
keuze uit de meest
originele

**GEBOORTE-
VERLOVINGS-
HUWELIJKSKAARTEN**

de InterCard-kollektie is net binnen!
U hebt dus eerste keus

w
wink

Postbus 177 / Grutstraat 12
7000 AD Doetinchem
Telefoon (08340) 23414

En dan was er ook nog V.D.S.

(Door Benno Duurkens)

Voor zeer veel volleybalkenners in Doetinchem en omstreken zal het een bekend feit zijn, dat Orion ontstaan is uit de fusie van Phoenix en D.V.C. Weinigen zullen echter weten, dat er naast deze twee verenigingen nog een derde loot aan de Orion-stam zit. Wij doelen dan op V.D.S. Immers, toen in 1969 de verbintenis tussen beide eerstgenoemde verenigingen tot stand kwam, hadden een jaar eerder reeds Phoenix en V.D.S. besloten om samen verder door het volleyballeven te gaan.

Wat was V.D.S. voor een club?

Om een antwoord op deze vraag te krijgen, zijn wij naar Jaap Zuijderduijn, de huidige sekretaris van Quick-Orion, getogen. Hij vertelde ons, dat in de zestiger jaren in Doetinchem de schoolsport onder leiding van Jan Kloen opgang maakte. Er ontstonden in die jaren diverse schoolvolleybalclubs zoals D.L.C. (Doetinchemse Lyceïsten Club) en Ardito (Ludgerkollege) V.D.S. (Van Dijk School) was één van die schoolteams en wel van de protestants-christelijke ds. Van Dijk school. Dit schoolteam had uiteraard een leider nodig en het was toen Jaap Zuijderduijn, leraar Engels aan genoemde school, die erbij ging zitten".

Bekend

Er ontstond in die jaren een goed team, waarvan sommige namen ook nu nog bekend in de oren klinken. De ploeg bestond uit Dick Schimmel, Jan Fukkink, Theo Vriezen, Martin Radstake, Ton van Kampen en Pim de Graaf (de huidige trainer/coach van de dames eredivisie-ploeg van Springendal Set-Up uit Oostmarsum). Wisselspeler en tevens trainer was dus Jaap Zuijderduijn. Moeilijkheden ontstonden, nadat men de school had verlaten. De volleyballers kregen het advies om maar naar D.V.C. de enige algemene vereniging, te gaan. Daar was echter de sfeer aanvankelijk niet geweldig. Pas toen Roel Raterink voor een aanmerkelijke sfeerverbetering had gezorgd, waren met name de jongens genegen om naar D.V.C. te gaan. De meisjes bleven hun bezwaren houden en speelden dan ook liever bij V.D.S. voorhands.

Kampioensteam 1964 (2^e klas district).
V.l.n.r. staand: trainer Jaap Zuijderduijn, Martin Radstake, Pim de Graaf, Theo Vriezen, zittend: Dick Schimmel, Ruud van Silfhout, Jan Fukkink en Jan van Campen.

Opzettelijk

In die eerste jaren van het volleybal in Doetinchem speelde alles zich af in en rond de Houtkamphal in deze plaats. Toen echter genoemd V.D.S.-team kampioen werd van de eerste klasse en via promotiewedstrijden naar de overgangsklasse moest zien te promoveren, verkoos men toch door het (opzettelijk) verliezen van de promotiecompetitie in Hengelo (0) om in de eerste klasse te blijven spelen. Er bestonden namelijk overwegende bezwaren om verre reizen te gaan maken. In geval van promotie zouden er immers vele wedstrijden buiten Doetinchem gespeeld moeten worden en daar bestond weinig animo voor.

Overigens is het aardig om melding te maken van het feit, dat de clubkleuren van V.D.S. oranje shirt en blauwe broek, de eigenlijke clubkleuren van Orion zijn gebleven.

Nu waren er in die eerste jaren van het schoolvolleybal in Doetinchem nog wel enkele problemen te overwinnen. Zo ontstond het probleem dat de schoolprestaties te lijden hadden onder het enthousiasme voor het volleybalspel. Dit was de reden voor andere leraren om enigszins met scheve ogen naar het volleybalgedoe van Jaap en de zijnen te kijken.

Begeesterd

De sportprestaties waren echter van dien aard, dat ook aanvankelijke tegenstanders begeesterd raakten. Zo raakte het hoofd der school Blankesteyn ook in de ban van het spel en hij vond dan ook, dat de rekening voor de nieuw aan te schaffen shirts maar naar de school gestuurd moest worden.

In 1968 besloten Jan Bloem van Phoenix en Jaap Zuijderduijn van V.D.S. om tot een fusie over te gaan. Dit betekende echter geenszins dat het met het volleybalgebeuren op de ds. Van Dijkschool gedaan was. Rond 1968 werd namelijk ene Bouke Hellinga gymnastiekleraar op deze school. En hij was het in het bijzonder, die er voor zorgde, dat er nogal wat talentvolle meisjes bij Orion terecht kwamen ter versterking van de eerste dames-teams.

In 1969 was het gebeurd met de aparte verenigingen in Doetinchem. Er werd een belangrijke en noodzakelijke stap gezet om het volleybal voor Doetinchem te behouden. Orion werd de uiteindelijke naam van de nieuwe club. Zonder het enthousiasme en de inzet van oude schoolteams zoals V.D.S. was het echter waarschijnlijk nooit zover gekomen.

Bloemlezing over volleybal

(Door Joop Meijer)

Op de een na laatste dag van het jaar was er ten huize van Jan en Ief Bloem een samenkomst om de beginjaren van het volleybal eens de revue te laten passeren. Aanwezig waren Ria en Jeanne Rijpert,

Hans Weikamp en last but not least Jan en Ief Bloem.

Jan was in 1960 benoemd als leraar aan de R.K. M.U.L.O. te Doetinchem. In oktober van dat jaar begon hij met een stelletje leerlingen te volleyballen: "De leerlingen, en ikzelf ook, waren zo enthousiast over het spel dat we buiten de schoolwedstrijden méér wilden spelen." In de beginperiode verzorgde Jan zelf de training, die vaak plaats vond buiten op het schoolplein. Jan Kloen zorgde toen voor de extra ballen die nodig waren. Ook trainden de enthousiastelingen in het gymzaaltje aan de Steinlaan. Het was een enorm gezellige tijd en omdat de resultaten niet uitbleven, vooral de dames hadden een goed team, besloot men in 1964 om onder de naam Phoenix in de competitie te gaan ballen.

Jeanne Rijpert: "Wij traden aan in een wit rokje en witte bloes, meestal trokken we er een trui over aan omdat het in de Markthal verschrikkelijk koud was." Zus Ria vult aan: "In de winter namen we wel zout mee omdat de vloer bedekt was met ijs, de dag

* Het Phoenix-damesteam, dat in 1964 al in de prijzen viel: staand v.l.n.r. Jeanne Rijpert, Thea Tomesen, Elly Geerdink zittend Inge Cole, Tilley Bouman en Jacqueline Hageman. In de traditionele witte rokjes, die al jaren verwisseld zijn voor de stretch-broekjes.

ervoor was de hal namelijk na de veemarkt schoongespoten en bevroor het water. Menigmaal stonden we klappertandend en met blauwe vingers in het veld." Naast Jeanne en Ria Rijpert speelden toen voor Phoenix o.a.: Marion v.d. Sandt, Elly Geerdink en Lia v. Oosterbosch.

Ook de jongens van de Willibrord M.U.L.O. speelden jaren bij elkaar. René Striekwold, Louis Konings, Johan en Theo Caldenhove, Martin Visser en Sierd Hiddink kwamen in een rood-wit geblokt shirt binnen de lijnen (later opereerden ze in rood-wit gestreepte shirts) De jongens werden eveneens door Jan Bloem onder de hoede genomen totdat uit Friesland ene Henk Ketelaar kwam opdagen.

Een familie

Henk Ketelaar benoemd als gymnastiekleraar aan de M.U.L.O. was evenals Jan Bloem bezeten van volleybal en wist door zijn niet geringe kwaliteiten de teams vooral op het technische vlak het een en ander bij te brengen. Huize Bloem was en bleef het centrale punt. Men vertrok bij de familie Bloem en als er eens verloren werd was dat erg voor....lef, Jan en Henk. Het was één grote familie en iedereen had alles voor elkaar over. Op zondagmorgen werd er zelfs getraind en eenmaal kwam het voor dat bij de familie Bloem de aanschaf van nieuwe schoenen uitgesteld werd omdat er bezinegeld nodig was voor het vervoer van de teams.

Jeanne en Ria: "Je leefde echt naar de trainingen en de wedstrijden toe, de sfeer onderling was geweldig, je had voor alles wat er zich bij de club afspeelde belangstelling." De gezusters Rijpert zijn overigens de enige dames uit de Phoenix-tijd die nu nog actief zijn bij Orion. Jan Bloem herinnert zich nog enkele spannende wedstrijden van Phoenix: "We verloren eens zeer dramatisch een belangrijke wedstrijd tegen Olympia uit Ulft en ook bij de beslissingswedstrijd in Borculo tegen

Wivoc droop de spanning eraf. Het meeste is me toch bij gebleven dat we in Hengelo (0) promotiewedstrijden speelden.

Na diverse wedstrijden stonden we in riant positie en zelfs de laatste wedstrijd wonnen we, ware het niet dat Sierd Hiddink bij de allerlaatste bal een touché aangaf. De serve ging naar de tegenpartij en we verloren met 16-14 en promoveerden niet. Ik heb nog nooit een stel sportmensen zo teleurgesteld gezien als de jongens van Phoenix op dat moment. Later had de ploeg toch veel waardering voor het sportieve gedrag van Sierd." ("Dat Siert Hiddink").

Grote fusie

In 1968 kwam de fusie met V.D.S. heel makkelijk tot stand. Bij de dames had Phoenix veel goede speelsters en bij de V.D.S.-heren zag men er ook wel wat in om samen te gaan. Onder de naam Phoenix '68 werd er één seizoen gespeeld, tot de "grote" fusie met D.V.C. in '69. Phoenix '68 speelde zowel met de dames als de heren in de overgangsklasse.

Een van de opvallendste leden uit die tijd was Hans Weikamp: "Ik kan waarschijnlijk als enige zeggen dat ik lid ben geweest van 5 Doetinchemse volleybalverenigingen, te weten D.L.C., D.S.T. (een studenten-team) Phoenix, D.V.C. en Orion. Ik handhaafde me overal, want ik was altijd inzetbaar zowel als spelverdeler als aanvalser."

Uit de gesprekken deze avond bleek duidelijk dat de band die in die tijd is ontstaan nog steeds hecht is. Ik weet zeker dat het huis van Ief en Jan Bloem net zo'n basis zal blijven voor de jager Orion als het een veilig nest is geweest voor de vogel: Phoenix.

DE NOTULIST MELDT:

- 1962: dat de rekening voor bal-lenreparaties zo hoog was, omdat DVC-leden voetbalden en handbalden in de markthal. De aanvoerders en aanvoersters werden verantwoordelijk gesteld.

* Op 4 mei 1968 promoveerde Phoenix door een beslissingswedstrijd tegen Wivoc (3-1) in Borculo te winnen naar de overgangsklasse.

Het team bestond uit: staand v.l.n.r. Johan Caldenhove, Sierd Hiddink, René Striekwold, Theo Caldenhove, Louis Konings, Gerard IJnsen
zittend: coach Jan Bloem, Han Bulten, trainer Henk Ketelaar en Martin Visser.

De vlot rode Riet

(Door Bas Bloem)

Eén van de leden, die een groot deel heeft meegemaakt van 25 jaar volleybal in Doetinchem, is Riet Kreuze, nu spelend in dames 5 van Quick-Orion.

Als Riet Slakhorst meldde zij zich in 1960 aan bij M.I.V.O., de volleybalclub van Misset. Na een seizoen van vrolijk ballen stapte Riet al gauw over naar D.V.C., waar ze niet alleen als speelster, maar ook als trainster, coach, bestuurslid, teller enz., enz. werd gewaardeerd. Terugkijkend op de periode tot de fusie in '69 zegt ze: "Er heerste een geweldige sfeer onder de leden, iedereen kende elkaar, er was veel contact onderling. Dat was toen mogelijk omdat we zo'n 60 leden telden die een behoorlijke betrokkenheid toonden. We speelden op woensdagavond in de Markthal en meestal was het hele stel aanwezig om te kijken."

Riet kende in Wim Nederkoorn haar eerste trainer: "Van hem heb ik 't meeste geleerd, voor m'n D.V.C.-tijd improviseerde ik maar wat, op school bijvoorbeeld kwam je nauwelijks aan trainen toe. Wim Nederkoorn probeerde er systeem in te brengen. Indertijd, seizoen '61/'62, waren we ingedeeld in de eerste klasse van het district Doetinchem." "Met ploegen als Blauw Wit, D.L.C., V.D.S. en Ardito streden we fanatiek om het kampioenschap. Het spel was toch wel iets anders dan nu, duiken deed men toen niet. Als je in de Markthal speelde, durfde je amper naar de vloer. De dames werden dan aangespoord om op beslissende momenten op de knieën te gaan om een lastig balletje te verwerken."

"Val eens! klonk het dan. Was je te fanatiek geweest en liep je een schaafwond op dan had je de kans dat je door een infectie weken uit de roulatie was. Zelf ben ik daardoor eens 6 weken niet van de partij geweest."

"Ons team, met o.a. Ankie ter Avest, Anneke Volbeda en Lucie Raterink, balanceerde steeds tussen het district en de overgangsklasse. Na diverse jaren van degradatie en promotie handhaafden we ons enige seizoenen in de overgangsklasse. Je had toen praktisch nergens in de buurt een sporthal, je was gewend aan kleine zaaltjes. In Neede bijvoorbeeld moest je uitkijken want daar hingen grote lampebollen vlak boven het veld en vaak zaten er toeschouwers met de voeten in het speelveld."

Dolle pret

"In die jaren togen we regelmatig naar Dortmund, waar we aantraden op het toernooi van een kweekschool. Zowel de dames als heren kwamen altijd als winnaar te voorschijn. Toch gingen we er meer heen voor de gezelligheid. Eén keer sliep het hele stel in de Westfalenhalle en dat was natuurlijk dolle pret."

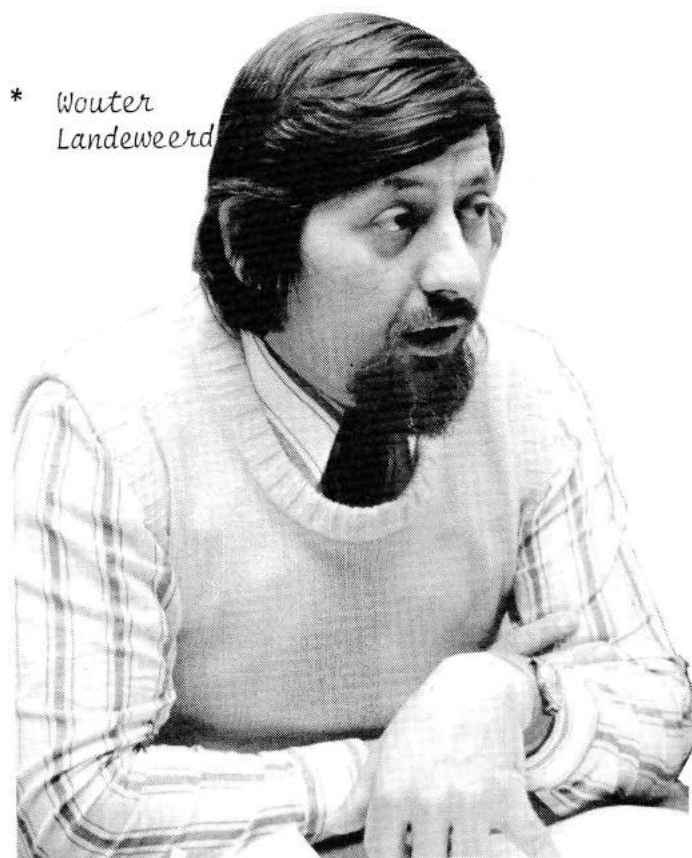
Zoals die keer dat Wil Riemslag dacht dat hij een wijzer van z'n horloge kwijt was, het was echter rond kwart over drie 's nachts en toen iemand nuchter opmerkte dat dat wel vaker voorkwam was de paniek al vlot verdwenen. De Duitsers legden ook een tegenbezoek af en sliepen dan bij gastgezinnen in Doetinchem.

Na een feestavond bleek een keer dat er vijf kerels over waren, ze stonden een tijd hulpeloos te wachten maar er verschenen geen gastouders. Riet was zo vriendelijk om ze alle vijf mee naar huis te nemen: "We legden ze toen maar kris kras door elkaar in de huiskamer. Ze hebben trouwens goed geslapen."

Trainer

De D.V.C.-dames pakten de zaken steeds serieuzer aan, onder fanatieke leiding van Ben Derksen werd besloten om twee keer per week te trainen. Het duiken en de korte aanval via het midden stonden

* Wouter
Landeweerd

toen ook op het programma. Riet laat zich zeer lovend uit over Ben Derksen: "Eigenlijk vind ik hem de beste trainer die ik heb meegemaakt, onder zijn bewind leerden we het 3-2-1 systeem aan, iets wat in die tijd niet zo gebruikelijk was, maar toch oogstten we daarmee veel succes." Toen Ben Derksen vertrok, arriveerde een van de meest succesvolle damestrainers in Doetinchem, namelijk Wouter Landeweerd die de Doetinchemse équipe zelfs tot in de eredivisie loodste. Riet had toen echter al afgehaakt bij het eerste team. Als ervaren speelster moest ze talentvolle jeugdspelsters als Loekie en Margot Raterink, Tekie Berendsen, Dini Kroes en Loes Schimmel in het tweede team begeleiden: "Eerst liep dat niet zo lekker, maar langzamerhand lukte het steeds beter en kwamen ook voor dat team de successen."

Juiste zet

De vereniging heette inmiddels Orion en het aantal leden groeide behoorlijk. Riet over de fusie: "Eerlijk gezegd zag ik het aanvankelijk niet zo zitten, bij D.V.C. was het immers altijd erg gezellig, maar toen het eenmaal draaide bleek dat het toch een juiste zet is geweest. Bovendien kende ik al verscheidene speelsters van Phoenix."

"In het tweede team coachte toen Jan Bloem. Hij reed maar nooit voorop, want hij wist ook werkelijk nooit hoe hij rijden moest. In Hoogeveen vonden we de sporthal niet en toerden we al zoekend diverse rondjes rond een plein. Jan reed er rustig achter aan en wachtte af of de eerste auto de hal zou vinden." Riet trouwde met de eveneens volleyballende Wim Kreuze en stopte enige tijd met spelen. Nu, wonende te Zevenaar en moeder van twee kinderen, is Riet weer actief en wel in dames 5: "Het gaat nog steeds behoorlijk fanatiek onder bezielende leiding van Roel Raterink. Ik speel echt voor de gezelligheid, maar toch willen we nog iedere wedstrijd winnend afsluiten." Riet vindt 't wel jammer dat ze niet meer zo veel kijk heeft op andere teams: "Naast de topteams zie ik nauwelijks andere spelen, het is nu ook zo'n grote vereniging geworden."

DE NOTULIST MELDT:

- 1962: dat de heren van DVC het net zouden opzetten voor de dames.

Geintje

Als Riet 't foto-album te voorschijn haalt komen de verhalen los, bijvoorbeeld over de uitwisseling tegen Dortmund toen de D.V.C.-dames allemaal als zwarte Piet aantraden en Wouter Landeweerd als Sinterklaas met (in plaats van een staf) een trekker het team completerend.

* De dames blijken altijd in voor een geintje: men verscheen in Sinterklaas-uitrusting in het veld: v.l.n.r.: Hannie te Lintel-Hekkert, Ineke Rutjes, Wouter Landeweerd, Ankie ter Avest, Klazien Schroten; zittend: Riet Slakhorst en Anneke Volbeda.

"Wij waren in tegenstelling tot de heren die het maar flauwekul vonden wel in voor een geintje. Het sloeg toen wel aan." Lachend herinnert ze dat in de D.V.C.-tijd Roel Raterink haar eens uitwisselde: "Ik krijg altijd vrij vlot een rood hoofd en Roel dacht dat ik het niet meer kon bolwerken, ik mocht dus even naast hem op de bank afkoelen."

Ziet Roel het bij dames-5 niet meer zitten?

Het kan zonder afspraken

(Door Kees Mijnten)

Eén van de mannen, die al sinds mensenheugenis niet meer uit de vaste kern van Quick Orion weg te denken zijn, is Hans Weikamp (32). Ooit leerde hij het volleybal op een gravelveldje naast het belastingkantoor, doorliep vervolgens een groot aantal clubs en functies en traint tegenwoordig dames 2. Is zeer fanatiek met zijn sport bezig en vergaarde er een indrukwekkende kennis over. Kan uren praten over Z-aanvallen, kruisstafels en wegtrekkende blokken en heeft heel duidelijke ideeën over het topvolleybal van vandaag. "Er wordt teveel uitgegaan van afspraken in het veld. Het Nederlandse volleybal barst van de afspraken, je ziet de spelers elkaar een teken geven en dat systeem wordt dan gespeeld wat er ook gebeurt. Het moet zonder afspraken kunnen", is de theorie, die hij ooit eens in de praktijk wil toetsen.

Hij begon, zoals bijna iedereen in Doetinchem, in een schoolteam: De Doetinchemse Lyceïsten Club (D.L.C.), wat later de G.S.G.D. werd. "Vooral de activiteiten van leraar Kloen zijn in die tijd een enorme stimulans geweest voor zowel volleybal als handbal", zegt Hans, "We trainden toen 's morgens van zeven tot acht voor schooltijd". Daarna schoten allerlei clubjes de grond uit, zoals het Doetinchems Studenten Team (D.S.T.), waarin Hans samen met René Wiggers te vinden was. Alle twee uit de buurt van de Louise de Colignystraat en Wilhelminastraat waar volgens Hans erg veel volleyballers, handballers en andere sporters vandaan komen. Er werd daar altijd bij de markthal gespeeld en getraind.

Voorlopers

In de verhalen over die tijd duiken natuurlijk ook de namen Phoenix en D.V.C. op, de eigenlijke voorlopers van Orion, maar daarover valt elders in dit nummer al genoeg te lezen. Phoenix was de ploeg van Hans, D.V.C. was al een echte grote vereniging geworden, daar kwam je hoogstens in het derde of vierde team terecht. De top was (toen al) te hoog, ook omdat die jongens een stuk ouder waren. Eén team van Phoenix zal hij zich altijd blijven herinneren: dat met René Striek wold, Han Bulten, Pim de Graaf en Jan Fuk kink.

Dat was niet gering, die kwaliteit toen. Als je die ploeg naar deze tijd kon omzetten, dan zou die zeker naar de top zijn door-gestoten", verzekert hij me.

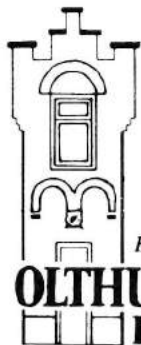
Zevende

Van Phoenix maakte hij de stap naar Orion mee. Hans Weikamp typeert zich als een soort zevende man gedurende al die jaren. "Tussen tafellaken en servet, geen aanvaller en geen setter, maar gewoon bruikbaar. Ik heb me al die jaren kunnen handhaven door zoveel mogelijk foutloos te spelen. Dat leerde je in die situatie vanzelf, want als je fouten maakte werd je eruit gehaald. De eerste set speelde ik nooit mee, maar in de tweede was ik er meestal. Ik heb in die tijd ook nooit lager dan eerste klas gespeeld. Je leerde dat gewoon. Ik zeg nu nog wel eens, als ik 100 keer foutloos op moet slaan dan lukt dat ook".

De tijd van Phoenix noemt hij als de leukste. "Dat was een heel apart sfeertje. De trainer toen was Ketelaar, als je verloor vond je het rot voor hem. Dan kwam je na de wedstrijd bij de familie Bloem terug en dan moest je hen ook vertellen dat je verloren had. Dat was het ergste, je speelde in wezen voor die mensen. Ketelaar stimuleerde je ook om spelleiderscursussen te gaan volgen. En dan ontdekte je dat je daar eigenlijk niet eens zoveel leerde, want je had alles al eens met Ketelaar meegemaakt. Hij wist niet hoe het heette, maar hij voelde dat het kon. We hadden bijvoorbeeld een judoka in de ploeg en met hem probeerde hij allerlei valtechnieken uit. Zo kwam de zijwaartse rol bijvoorbeeld in onze ploeg."

Tot voor twee jaar bleef Hans spelen, maakte tussendoor ook nog jarenlang de Mini-expres, en is nu door Heren 6 opnieuw overgehaald om zich binnen de lijnen te begeven. Maar het trainen is toch zijn grote liefde geworden. "Mijn grote pech is geweest dat ik pas toen ik 18 was voor het eerst training kreeg en toen speelde ik al zes jaar. Je leerde je dan ook alles verkeerd aan. Wat me nu aan de Nederlandse training opvalt is dat in één of twee uur geprobeerd wordt alles er uit te halen, het maximale. Bij Quique en Jorge zie je dat ook wel, maar die hebben aan twee uur niet genoeg, die willen drie. Het gaat veel gelijkmatiger, leuke oefenstof, hun aanpak spreekt me aan."

"Vooral tussen Quique en mij zie ik veel overeenkomsten. Het klinkt misschien haast, maar we zouden van tevoren overleg gehad kunnen hebben want ik zie bij hem

Bloembinderij Bloemisterij
OLTHUIS-TAKKEN
DOETINCHEM

Een groene Oase
in Hartje Stad

Bloembinderij Bloemisterij

OLTHUIS-TAKKEN
DOETINCHEM

Dr. Hubernoodtstraat 35-37 tel. 23726

Rulof Slaapcomfort

Een ruggesteun voor een goede nachtrust

Laat onze merken en ons advies u een ruggesteun zijn bij de aankoop van uw bed.

beddenspecialzaak & linnenboetiek

rulof
slaapcomfort

Dr. Hubernoodtstraat 10-12 Doetinchem Tel. 08340-34291

setax

taxibedrijf/autoverhuur

dr. hubernoodtstr. 40

doetinchem

dag en nacht
tel. 34444

HERMAN BRUIL'S

tweewielercentrum

uw specialist

voor race uitrustingen!

race-en toerbromfietsen!

dealer van: **Koga Myata Benotto**
gazelle, peugot, sparta,
batavus, Puch
kreidler, zundapp

onze service uw garantie!!

dr. hubernoodtstraat 51
doetinchem - tel. 24586

Voor Kwaliteit - Assortiment - Vakmanschap
en Persoonlijke bediening

UW KEURSLAGER
W. SCHURMAN

Waarom zou u het met minder doen!

Dr. Hubernoodtstraat 53 Tel. 24927 Doetinchem

dezelfde oefeningen met dezelfde accenten zoals ik graag wil en doe. Zoals hij bijvoorbeeld het blok verbeterd heeft, uitstekend. Aan de hele opbouw en benadering te zien lijkt me dat Orion een enorme trainer in huis heeft gehaald."

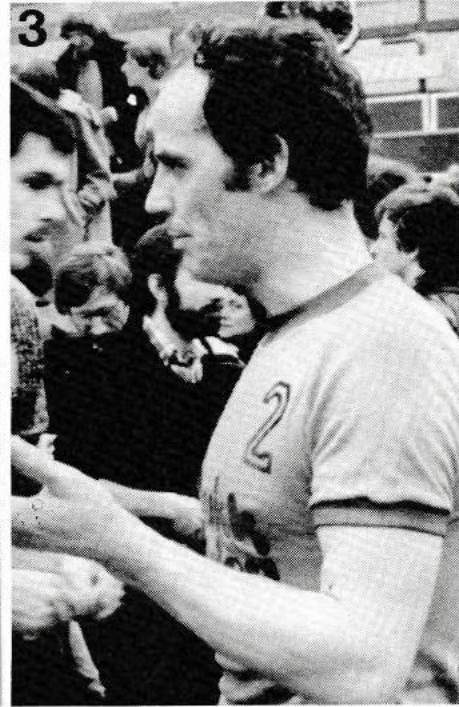
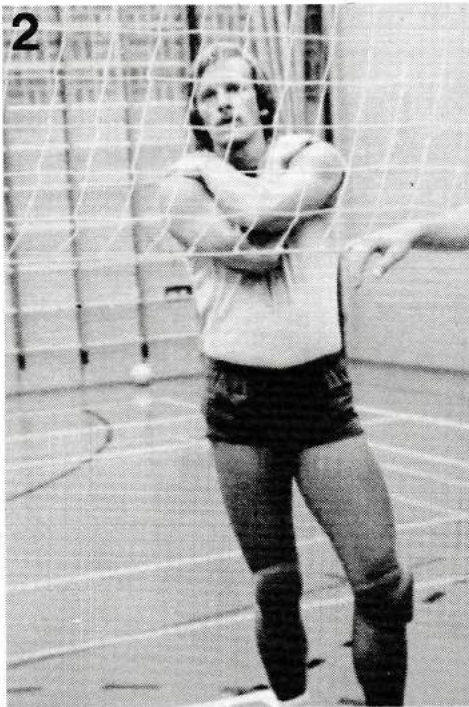
Zelf zou Hans Weikamp best ooit eens ere-divisietrainer willen worden, maar de tijd ontbreekt hem nu nog (hoofdonderwijzer + studie aardrijkskunde).

De ambitie is er in ieder geval wel, maar voorlopig blijft het bij dames 2. En dan kom je vanzelf bij het hete hangijzer: is Orion op de goede weg door er erg veel spelers van "buiten" bij te halen?

Jubileumtoernooi

Een speciale commissie werkt momenteel plannen uit voor een open luchttoernooi, dat in het kader van het 25-jarig jubileum van donderdag 28 t.e.m. zaterdag 30 mei 1981 wordt georganiseerd.

- * 1. Ietje Lindeman
- 2. George de Jong
- 3. Koos Mendels

Eigen kweek

Hans: "Vroeger was dat nodig, mensen als George de Jong, Koos Mendels en Ietje Lindeman waren toen voor Orion van onschatbare waarde. Maar nu ben je op een bepaald niveau en vind ik dat je het van je eigen kweek moet hebben. Ik vind het bij de dames bijvoorbeeld een nadeel dat het eerste niet met het tweede traint. Wat er nu aan import bij dames 1 zit, is teveel van het goede."

"Het lijkt er een beetje bij te horen, je moet spelers aantrekken anders tel je als vereniging niet meer mee. Bij de dames betwijfel ik of het nodig is, er staan speelsters te wachten, en die verliezen het nu van die meisjes. De aandacht moet iets meer naar het tweede gaan, al heb ik nooit te klagen gehad hoor, ik ben altijd bijzonder positief benaderd."

"Het moet volgend jaar kunnen anders raakt Orion speelsters kwijt, die zijn te goed om in het tweede te blijven, de motivering verdwijnt dan", waarschuwt hij.

DE NOTULIST MELDT:

20 november 1969: tijdens de ledenvergadering in De Heezenpoort, aanwezig waren 39 leden, werd de nieuwe naam voor de vereniging D.V.C.-Phoenix gekozen.

In totaal kwamen 17 nieuwe ideeën uit de bus maar de meeste namen werden via een boe-geroep terzijde gelegd, uiteindelijk bleef een drietal namen over. Dit waren "County" (Engelse woord voor Graafschap), Volvedo (Volleybalvereniging Doetinchem) en Orion (Sterrebeeld). Met grote meerderheid van stemmen werd Orion (inzending van Marianne Sloot) als nieuwe naam aangenomen.

Met Roel aan 't roer

(Door Bob Wentink)

Aangezien dit jubileumnummer gaat over 25 jaar volleybal in Doetinchem zullen de namen van de twee Orionvoorzitters, Roel Raterink en Roel Booij, er vele malen in opduiken. Ieder lid van Orion zal de personen die hierbij horen ook wel kennen. Maar toch, ik geloof dat het goed is om bij deze gelegenheid beiden hun gedachten weer eens te laten spuien. De vele overeenkomsten zijn treffend, enkele verschillen ook. Beiden vertellen hun verhaal aan de hand van bijna dezelfde vragen, onwetend over de antwoorden van de ander.

Op kerstavond begeef ik mij naar huize Booij. Onze huidige voorzitter draait gehaktballen. Dit geeft zijn tweede hobby al aan. Aangezien het gesprek tot diep in de nacht duurt, en ondergetekende eerste kerstdag jarig is, tovert hij en passant nog een geflambeerde biefstuk op tafel. Hij houdt van perfectie. Enkele dagen later, vlak voor de jaarwisseling, loop ik met Roel Raterink en z'n hond in de donkere wouden van Hengelo. Het onmogelijke wordt waar, in Roels prachtige boerderij wordt het nog later. Wij wijten dit aan Uruguay - Nederland, dit kost ons namelijk twee uur, maar doet ons wel beseffen hoe mooi volleybal eigenlijk is.

Omdat er diverse redenen zijn om steeds maar weer te vergelijken, besluit ik de antwoorden van beide Roelen onder elkaar weer te geven. Daar gaat ie dan:

Vertel eens iets over jezelf.

R.B.

"Ik ben in Amsterdam geboren, heb de middelbare school in Amersfoort doorlopen. Daar turnde ik ook, bij Wilhelmina; een omnivereniging. Van '58 tot '60 deed ik het CLOS, daarna militaire dienst plus studie en in '61 deed ik staatsexamen en ging ik trouwen. In dienst was ik sportinstructeur in Ede. De Academie voor Lichamelijke Opvoeding heb ik in Amsterdam en Arnhem bezocht. Gymnastiekleraar werd ik in Doetinchem. In mijn vrije tijd was ik technisch directeur van de turnvereniging Olympia in Zutphen. In 1970 ben ik gaan volleyballen: spelen en coachen. Ingrid, mijn vrouw, kwam in '71 in het hoofdbestuur van de basket- en volleybalclub, het jaar daarop ging ik de wedstrijdregistratie doen, maar moest toen ook in het volleybestuur."

* Roel Booij

R.R.

"Ik ben geboren in De Krim, in de Drents-Overijsselse grensstreek. Pas op! Wel Overijssel, zet dat er even bij. Mijn H.B.S. haalde ik in Coevoerden. Toen in dienst. Opleiding tot officier, maar de hele hap moest naar Indonesië. Ik werd 1e brenschutter, maar had nog nooit zo'n ding in handen gehad. In Bandoeng werd ik sportinstructeur op de K.M.A. Ik was soldaat-sportinstructeur, want ik was geen goed militair; dat groeten enzo, begrijp je? Ik werd sergeant toen we teruggingen. Toen had ik akte S. Ik kon in twee jaar de Academie doen, in Groningen. Als gymleraar begon ik aan de L.T.S. in Drachten, terwijl ik bleef voetballen in Slagharen, met het motortje heen en weer. Later ben ik in Dedemsvaart gaan wonen en voetballen, daar ben ik ook getrouwd. Nadat ik aan de U.L.O. in Zwolle had les gegeven ben ik in 1961 naar Doetinchem gekomen. Lesgeven op de Openbare U.L.O. de P.C. U.L.O. en op het Lyceum. Later alleen aan de huidige G.S.G.D."

Wanneer ben je in het volleybal gestapt,

R.B.

"Ik zei al, vanaf '72 zat ik in het bestuur. Toen Roel in '74 moest stoppen werd Nick Peyzel algemeen voorzitter van de S.V. Jan Bloem was vice-voorzitter bij volleybal. Hem loste ik af, maar een jaar later was ik ook al algemeen voorzitter. Och eigenlijk deed ik alles al met Roel samen; zalen, wedstrijden, trainers, enz." (Ingrid zegt hier: "Ze durfden hem niet te vragen. Ik heb gezegd: vraag hem maar, qua tijd kan het wel en hij ziet het ook wel als een uitdaging")

R.R.

"Voetballen was mijn lust en mijn leven. Ik heb nog in het Javateam gespeeld tegen Sumatra. Daarnaast gaf ik veel gymlessen. In Dedemsvaart heb ik vanuit de gymvereniging de volleybalclub D.A.C. opgericht, als algemene club. Je weet wel, de club waar Ina Gerrits en Bernadette Tielbeek vandaan komen. Ik ben er nog erevoorzitter van. In die tijd basketbalde ik trouwens in het noordelijk team en ik korfbalde ook nog. In Doetinchem rolde ik toevallig in het volleybal. Ik moest tegen mijn vrouw Lucie spelen die zat in D.L.C.

Hoe ervaren je het mislukken van Orion als omnivereniging,

R.B.

"Er was te weinig basketbalkader. Daardoor moesten volleyballers te veel tijd en energie steken in zaken die het basketbal aangingen. We hebben ook nog soft- en honkbal geprobeerd in '71 en '72. Maar de interesse was te klein en de zomers te nat. Ik geloof nog steeds in een omnivereniging, met één hoofdbestuur en één administratie. Het verschil in spelniveau is geen probleem"

R.R.

"Ik kende het vanuit Dedemsvaart. Hier heb ik het ook geprobeerd, het mislukte en dat doet pijn. Maar ja, het lag elkaar niet, er was altijd wat. Het basketbal had bovendien te weinig kader. Toch geloof ik er nog in, vooral in de recreatieve sfeer. Wordt het niveau hoger, komen de problemen. Maar wil je met een tak van sport beginnen zou ik zeggen: kruip in een omnivereniging."

Wat is Orions sterkste, wat haar zwakste kant?

R.B.

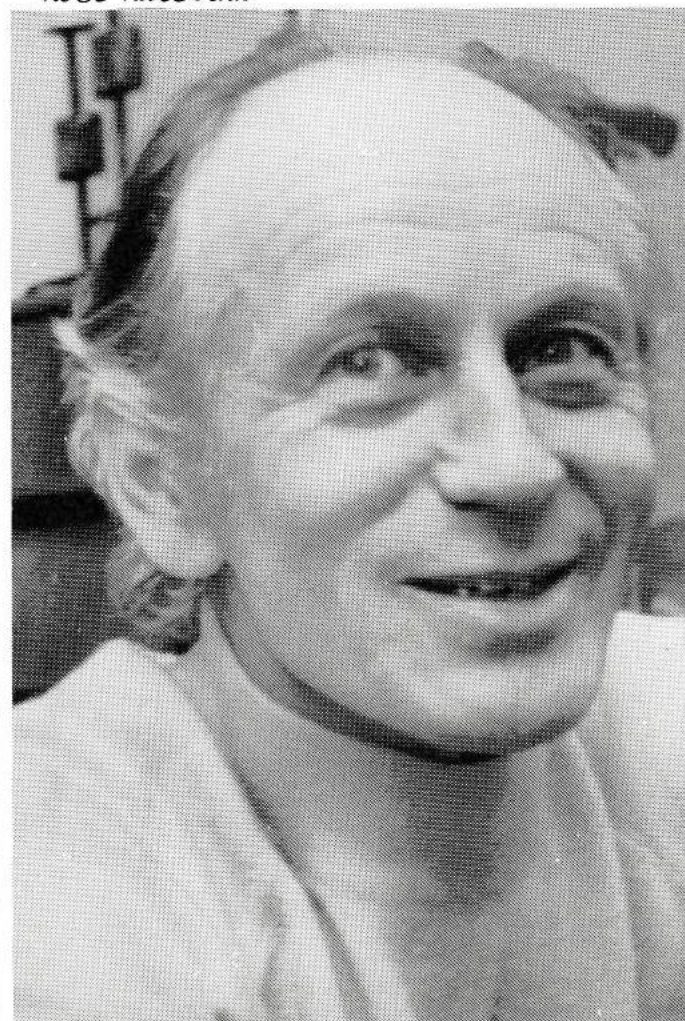
"Dat is een directe, gevaarlijke vraag. Ik denk daar liever even over na Het zwakste punt is denk ik de binding. Ik bedoel, iedereen leeft mee met dames en heren één, maar men trapt er ook tegen aan. Ze staan ver af van de rest, hun belangen lijken zo anders. Trainin-

gen aan lagere teams verzorgd door dames en heren van het eerste zijn daarom zo'n goede zaak. Maar er is meer. De "grote" jongens en meisjes zouden nog wat meer wedstrijdjjes van lagere teams kunnen begeleiden, of fluiten, of velden opruimen, enz. Het zijn allemaal los spelende teams, teveel groepjes binnen de vereniging. Dit is trouwens denk ik ook het sterkste punt. Er is altijd wel een team in zo'n grote vereniging waarin men past en waarin men zich betrokken gaat voelen bij volleybal.

Kijk, toen ik kwam waren er zo'n honderd leden, kader was er onvoldoende. Dat zijn we aan het inhalen, maar we krijgen de kans nauwelijks. De promoties van de topteams naar de eredivisie kwamen er tussen, de verhuizingen van Varsseveld en Gaanderen naar Rozengarde, het handhaven van de topposities. Kortom: de progressie was te snel, de vereniging kon niet tot rust komen.

Daarom loopt nog niet alles fantastisch. Ja, alleen die jeugdlijn, die loopt goed. Daar weet ik niets meer van, die zorgen voor zichzelf; trouwens ook een nadeel van een grote vereniging. Maar daar moet je mee leren leven, zo'n bestuur hoeft niet alles meer te weten. Hoewel, dat

* Roel Raterink

beangstigt me toch wel wat. Je moet wel weten wat er leeft bij de leden. Zie je, de competitiestart was slecht. De samenstelling van de groepen ging moeizaam, dat kwam omdat de leden te laat beslissen of men competitie gaat spelen of niet. Als die teamsamenstelling sneller gebeurt, zorgen wij voor meer oefentoernooien en wedstrijden voor de lagere teams aan 't begin. Dat moet volgend jaar beter"

* Bondsvoorzitter Piet de Bruin van de Nevobo overhandigt Koos Mendels de landelijke beker na de overwinning op Blokker, tweede Kerstdag 1978 te Zwolle. "Clown" Wellink kijkt toe... Quick-Orion kwam uit in de Europa-cup tegen Panini (Modena) maar was helaas na de eerste ronde uitgebekeerd.

R.R.

"Ik geloof dat Orion het sterkst is door zijn kaderleden op de achtergrond. Geen bestuursleden dus, maar wel mensen die onmiddellijk inwillen springen als er iets dreigt fout te gaan. Ik kan er zo een aantal opnoemen. Het zwakste punt is geloof ik de aanvulling van de eerste teams. Dat wordt te moeilijk vanuit de eigen vereniging"

Wat was is jouw sterkste punt als voorzitter, wat je zwakste?

R.B.

"Mijn sterkste punt? Dat laat ik aan de leden over.... Mijn zwakste? Ik geloof dat ik me nog met te veel zaken bemoei. Daarbij ben ik nogal eigenwijs, ik laat een ander niet uitpraten, ik wil te snel antwoorden en dat doe ik dan zonder alles precies te hebben doordacht".

R.R.

"Ik denk dat ik altijd alles overzag, dat kan ik wel. Maar dat zal Roel ook wel gezegd hebben. Daar staat tegenover dat ik teveel hooi op mijn vork nam, dat kun je een zwak punt noemen."

Orion is zijn voorzitter. Hoe bestrijdt je dit?

R.B.

"Door een goede structuur binnen de vereniging. Vanuit de basis moeten er commissies komen, de voorzitters daarvan zitten in het bestuur. Dan pas kan het bestuur echt beleid voeren, dan pas komen we tot echt volleyplezier voor iedereen. Het plan voor die structuur is er, de invulling nog niet helemaal. Omdat het allemaal redelijk verloopt dit jaar, is er ook geen buitengewone ledenvergadering gekomen. Hoewel nieuwe mensen fouten maken, hoewel we nog meer kaderleden nodig hebben, stel ik nogmaals: zoals het loopt is het acceptabel".

R.R.

"Als voorzitter doe je gauw te veel. Het kost vaak twee keer zoveel tijd om iets te delegeren. Maar dat mag je niet denken. Commissies instellen? Dat streven is niet nieuw. Op papier zetten is makkelijk, maar vul het eens in. Uitbreiding van kader is altijd het doel geweest, maar pas als je het gevoel hebt dat je mensen aantrekt die je kunt vertrouwen, kun je delegeren. Aan de andere kant moet je mensen wel de kans geven, ook al komen er fouten. Ik ben bang dat dat nog te weinig gebeurt."

Hoe ziet Roel Booij Roel Raterink? Hoe ziet Roel Raterink Roel Booij?

R.B.

"Zijn eerste grote verdienste voor het volleybal was het tot stand brengen van de fusie tussen Phoenix en D.V.C. Dit was voor mijn tijd, maar ik heb wel begrepen dat Roel de doorzetter was. Daarna was hij onmisbaar door zijn pushende werking. Hij had meestal zeer waardevolle ideeën. Vaak had hij er teveel, wilde het tegelijk uitvoeren en daardoor werd het wel eens chaotisch. Hij had geen geduld, wilde teveel ineens. Zag hij iets oneerlijks, dan trok hij ten strijde. Hij was zo veel van plan, dat hij het niet

allemaal heeft kunnen verwezenlijken."

R.R.

"Roel kan geweldig organiseren. Het klopt altijd. Ik geloof dat hij meer moeite heeft met teamwork. Als je het zelf doet, gebeurt het goed, zo dacht ik ook te veel. Je neemt afstand van bepaalde dingen, en pas als het fout gaat, spring je erin. Roel zegt wel dat hij relativeert, maar neem van mij aan dat hij donders goed weet wat er eventueel fout kan gaan. Als je maar op iemand kunt rekenen, zoals ik destijds op hem, dan pas kun je afstand nemen van sommige problemen."

Wat zegt Ingrid, Lucie over haar man de voorzitter?

I.B.

"Moet ik daar nou op in gaan? Hij is nou eenmaal zo, dat hij ergens helemaal in op gaat. Maar het is wel te gek. Als de jongens morgen die bekerfinale winnen mogen ze Europa Cup spelen. Prachtig natuurlijk maar als ik aan het werk denk dat daarvoor weer komt kijken.... Oh ja, en hij trekt alles wat Orion betreft zich veel te persoonlijk aan."

L.R.

"In die tijd was hij bijna nooit thuis. Ten eerste was hij dat daarvoor ook al niet, ten tweede moet je daar niet vervelend over doen, want het moest gebeuren. Ik heb het leren accepteren, zonder veel moeite, bovendien had ik het zelf vrij druk. Hij maakte het wel te erg, maar dat hoort bij hem. Kijk naar onze boerderij, hij is met alles altijd te druk bezig. Het gaat allemaal te hard, daar heb ik nooit iets aan kunnen veranderen. Het is wel eens zorgelijk, maar met zeuren maak je het nog erger."

Hoe zou je leven er hebben uitgezien zonder Orion?

R.B.

"Heel wat rustiger. Maar ik had toch wel een andere uitdaging gezocht, denk ik. Waarschijnlijk in de sport. Maar soms gooi ik iets helemaal aan de kant en ga wat heel anders doen. Dus ik weet het eigenlijk niet."

R.R.

"Ik denk dat ik met turnen was doorgegaan, in een technische commissie of zo. Hoewel, ik ben meer een speltype, dus ik denk toch een andere sport. Maar als je je met de technische kant bemoeit, volgt daar noodgedwongen weer een kaderfunctie uit, omdat er weer iets gebeuren moet. Ik zou dus wel weer in een bestuur terecht gekomen zijn."

** Na 6 jaar nam Roel Raterink (oktober 1975) tijdens een feestelijke volleybalwedstrijd tussen zijn familie en een mixed-team (het duel eindigde onbeslist) afscheid als voorzitter.*

Hoe lang blijft Roel Booij nog voorzitter?

R.B.

"Ik zou wel eens willen functioneren zoals men verwacht dat een voorzitter zou moeten functioneren. Dus weer die structuur, hè? Maar dat lukt nog niet; dit jaar heb ik nog netten tussen wedstrijden opgehangen. Maar alleen een representatieve functie gaat ook snel vervelen. Dan ga ik toch weer wat nieuws zoeken."

Over vijf jaar spelen jouw kinderen bij Dynamo, is het ledental gehalveerd en spelen de topteams in de tweede divisie.

R.R.

"Jij vraagt wat ik het ergste vind? Dat mijn kinderen bij Orion spelen is heus wel van belang, vooral voor de binding met Orion. Daardoor knetter je wel een paar keertjes extra naar Doetinchem. Dat de eerste teams niet altijd eredivisie zullen blijven spelen is vanzelfsprekend, daar moet je niet rouwig om doen. Iedere vereniging kent een golfbeweging en wij zitten al lang op een golftop. Maar als je ledental is gehalveerd, dan zijn er geweldige fouten gemaakt; dat zou ik zeer bedenkelijk vinden."

Hoe zie jij de vereniging in de toekomst?

R.B.

"De vereniging zal zijn functie blijven behouden, zij is er tot heil van een gezonde gemeenschap, een pracht middel tegen asfaltjeugd, drugs, criminaliteit, enz. Dat mag

je gerust groot zien. Daarin vinden overheid en vereniging elkaar ook; publiciteitsmedia en bedrijfsleven zouden de vereniging moeten steunen. Deze vier krachten moeten elkaar in evenwicht houden.

Er zullen meer beroepskrachten komen, in de training, in de leiding zeker niet. Misschien wel in de administratie. En een vereniging moet selfsupporting zijn, ongeacht de hoogte van de contributie."

R.R.

"Verenigingen moeten particulier blijven. De overheid moet geen beroepskrachten plaatsen in functies, die eigenlijk voor werklozen zijn geschapen. Heb je veel tijd over, zoek een vereniging en maak je waar. Bij teveel beroepsmensen verslapt de verenigingsgedachte."

Wat wil je nog kwijt?

R.B.

"Ik vind het vaak jammer dat ik niet vrijuit kan praten. Je blijft voorzitter van Orion, op alles wat je zegt drukt een officieel stempeltje; dat hindert me wel eens. Over veel interessante onderwerpen kun je niet echt lang door discussiëren."

Op 22 januari 1979 mocht voorzitter Roel Booij uit handen van de heer N. Wijma de zilveren Walmolen - promotion prijs van de Stichting Doetinchem '70 - in ontvangst nemen.

R.R.

"Ik mis de discipline. In het huidige volleybal is er wel inspraak, dat is goed. Maar nauwelijks zelfdiscipline. Dat moet je dan opvangen door discipline: spelers moeten opdrachten kunnen aanvaarden en vervolgens uitvoeren. Zo simpel is dat. Kijk maar naar de wereldtop. Alleen al zo'n warming up, uniform en gedisciplineerd."

Tot zover de meningen en ideeën van Orions twee grote roergangers. Ik hoop dat ze een beetje dichterbij al die Orionleden zijn gebracht, die zich nauwelijks bewust zijn van het volleybalplezier dat ze meer of minder direct aan deze twee mensen te danken hebben. Beide Roelen, bedankt voor de overvloedige tijd die jullie voor dit interview uittrokken en Ingrid en Lucie bedankt voor jullie zeer gewaardeerde gastvrijheid.

Middellijn kost enkels

(Door Kees Mijnten)

Het bestuur van Quick-Orion is er van overtuigd, dat de vereniging mede dankzij uitstekende medische begeleiding kan meedraaien in de nationale volleybaltop. Het publiek kent vooral Loes Wellink en Bert Broens, die in de kleedkamer en op de bank zo'n belangrijke rol spelen bij onze hoogste teams.

Maar er zijn er meer.

Ik sprak daarom voor dit jubileumnummer met de chirurg A.F. de Ruiter en de fysiotherapeut G.J. Klein Gebbink, die samen met de arts Pasma een voor Orion onmisbaar medisch trio vormen.

Sportgeneeskunde is in ons land eigenlijk nog een vrij onbekend fenomeen. En toch zal dat specialisme steeds meer aandacht moeten krijgen, want het aantal actieve sportbeoefenaren neemt toe - nu al 4,3 miljoen - en mede daardoor ook het aantal sportletsels - 177.000 in 1979 - In Doetinchem draait nu inmiddels een sportmedisch adviescentrum, al is daar nog geen publiciteit aangegeven, omdat de betrokkenen het eerst goed willen laten draaien.

"Het is eigenlijk zo dat iedere sportmedische begeleiding nodig heeft", zegt de Doetinchemse chirurg De Ruiter, die mede door zijn eigen sportieve verleden erg betrokken is bij de behandeling van sportblessures. Niet alleen bij Quick-Orion, ook bijvoorbeeld bij De Graafschap. In zijn Leidse studententijd nam hij als roeier deel aan Europese kampioenschappen en de Olympische Spelen in Rome, speelde eerste klas hockey en trainde vijfkampers.

Blessures

Zijn confrontatie met blessures van Orionspelers heeft hem er nu zelfs toegebracht de strijd aan te binden tegen de middelijnoverschrijding, de spelregel waarbij

spelers bij het net met hun been onder het net mogen komen. "Ik wil door het verzamelen van statische gegevens over de blessures die daardoor ontstaan aantonen dat dat een hele slechte spelregel is," vertelt de specialist, "Er is een regelrechte relatie tussen een hoog aantal enkelblessures en die spelregel. De één springt op voor een smash, de ander blokkeert, en door de tegenkracht omdat je met je armen uithaalt gaan die benen naar voren om je balans te bewaren. De één landt dan meestal een fractie eerder dan de ander, ze komen op elkaars voet terecht en dat geeft de meest afschuwelijke

* De middellijn staat bij deze aktie niet ter discussie.

enkelblessures,"

In zijn Orionperiode ontdekte hij nog een andere kwetsuur, de zogenaamde volleybal-elleboog. Na onderzoek kwam De Ruiter er achter dat door een bepaalde blokmethode de aanhechtingen aan de binnenkant van de elleboog het zwaar kregen te verduren en door overmatige training zelfs bezweken. Een ervaring die voor Erica de Bruin het einde van haar carrière betekende. Er zou volgens hem veel meer contact met trainers moeten zijn om te bezien hoe blessures voorkomen kunnen worden. "Dat is een nog volledig braakliggend terrein, daar is nog zo ontzettend veel te doen. Wat ik nu doe is het analyseren van iedere beweging om te kijken hoe een blessure veroorzaakt wordt. Daarom zouden we ook het liefst alle enkelblessures

aangemeld krijgen, zowel van de topsporters als van de spelers op de lagere niveaus. Wat mij wel opvalt is dat de supergetrainden door de spelregels meer risico's nemen en daardoor geblesseerd raken. Of de trainingsbelasting daar ook mee te maken heeft? Ik weet het niet, dat zou nog moeten worden onderzocht."

Lastig

Alweer door zijn eigen ervaring als topsporter weet De Ruiter maar al te goed dat zo'n topsporter vaak wonderen verwacht van de medische wereld dat hij recht meent te hebben op de beste behandeling die er is. De Ruiter: "Je denkt dat de wereld van jou is, door je geweldige conditie voel je je letterlijk superieur en qua karakter ben je dan een ontzettend lastig mens. Ik zeg altijd: als een topsporter niet lastig is dan is hij nog niet in topconditie. En juist daarmee worden in veel bonden fouten gemaakt. Een stel ouwe heren gaat dan op zijn strepen staan en dat moet je nu juist niet doen. Dan ga je hem juist uit die topvorm halen."

"Het gevaar is wel dat zo'n sporter zegt: die arts doet niet wat ik wil, ik ga naar een ander. Want de trainer zegt dat ie er over 3 tot 4 weken weer moet zijn want hij is onmisbaar. Dat is het allerslechtste uitgangspunt dat er bestaat. Vanuit die visie wordt dan eerst de ene medicus onder handen genomen, als die iets zegt wat je niet zint, dan gaan ze naar een ander. Zelfs dat is niet zo erg want als ik zelf behandeld moet worden zoek ik ook de beste. Maar de waarde, waarop de medicus wordt beoordeeld is dan niet strikt de medische."

* Erica de Bruin

Voor schoenen

even
naar

greven

Hezenstraat 19 Doetinchem

**OOK VOOR UW
SPORTBRIL
NAAR**

nonkes

Horloger - Opticien - Juwelier

Boliestraat 17 Doetinchem

Eigen reparatie-inrichting

Het is net als met spelverdelen
Kaspers brood is om te stelen.

**de echte warme bakker
Aloys Kaspers**

Waterstraat 38 - Tel. 24129
Kampioensbakker

Voor een gezellige sfeer natuur-
lijk naar Cafe Bar . . .

**de
kartouwe**

Tevens het adres voor vergaderingen
en partijen - WATERSTRAAT 14
TEL. 08340 - 24035 DOETINCHEM

**HEREN
KLEDING**

Flösser

Simonspiein 6 - Doetinchem

"Dan gaat het gevoelsmatige een rol spelen, dan stappen ze naar die en die, omdat die zo aardig is. Dan staat niet langer het medisch belang van de sporter voorop, maar dat die zo snel mogelijk weer kan spelen. En die twee begrippen lopen niet altijd parallel. Dan komt de arts in de situatie dat hij zijn eigen handeltje goed moet verkopen anders is hij het vertrouwen van die patiënt kwijt. Nou, dat doe ik dus niet." Medici zouden volgens hem meer betrokken moeten worden bij trainingsopzet, ook nu, zoals bij Orion, met gewicht training begonnen is. Verder zou overleg over voedingsgewoonten erg belangrijk zijn. De Ruiter: "Maar zo ontzettend veel trainers hebben de overtuiging dat ze het wel weten, in het algemeen gesproken dan. Krachttraining is een goede zaak, maar dan wel met zeer veel overleg. We zijn best bereid daar medische begeleiding bij te geven, maar we gaan er niet mee te koop lopen."

Zo is er ook nog niets bekend van de invloed van volleybal op het lichaam op latere leeftijd, zoals slijtage van polsen en schoudergewricht. Dan moet je wedstrijden gaan bekijken, dan moet de trainer je de vrijheid laten over zijn trainingspatroon kritische vragen te stellen. Niet om te corrigeren, maar om te zien of bepaalde spiergroepen niet overbelast worden. Maar die relatie is er nog niet, vragen stellen over trainingsmethoden wordt nog vaak beschouwd als het willen beïnvloeden. Sporters zijn erg kwetsbaar, maar het begeleidend team is dat ook".

Schoeisel

Het is duidelijk: op het gebied van de sportgeneeskunde moet nog erg veel onderzocht worden, die discipline staat nog in de kinderschoenen. Voor specialist De Ruiter is in ieder geval het eerste strijdpunt: afschaffen van de middellijnerschrijving, want anders blijven de enkelblessures komen. En dat betekent ook heel wat werk voor Gerard Klein Gebbink, de fysiotherapeut van Orion, die vooral het werk van Pasma als clubarts roemt. Mede dankzij hem heeft bijvoorbeeld Quick enkele verbeteringen aan het schoeisel aange-

bracht, die de volleyballers ten goede komen. Wat zijn nu de meest voorkomende blessures die Klein Gebbink te behandelen

krijgt? Bij de topteams zijn dat vooral de enkels en af en toe een handblessure, bij de lagere teams zijn dat vooral spierblessures in de kuit en het bovenbeen. Die zijn onvoldoende getraind, en dan gebeven de spieren het eerder dan de gewrichten."

De verhoging van het niveau waarop de Orienteams spelen heeft volgens hem geen groei van het aantal letsels tot gevolg gehad. "Ik heb bewondering voor de trainingsmethodiek", zegt hij, "Er wordt verschrikkelijk goed getraind en met een enorme discipline. Daardoor ben ik ook verliefd geworden op het volleybal. Ik had een meisje van het eerste in behandeling en toen ben ik een paar keer naar de training geweest om te kijken hoe ze zich aanpaste. Dat was in de tijd van Wouter Landeweerd. Toen ik daar zag dat de meisjes zonder dat er een trainer in de buurt was hun programmaatje en hun warming-up voor het begin afwerkten, toen heb ik gezegd: dat vind je bij geen enkele betaalde voetbalvereniging. Die zelfdiscipline was zo grandioos."

Net als De Ruiter laat Klein Gebbink het medisch belang van de sporter prevaleren boven clubbelang. "Zowel bij de Graafschap als bij Orion en zelfs bij het veteranenteam van hockey, zeggen we altijd: na een blessure moet de sporter eerst weer de volledige spierkracht, beweeglijkheid en reflexen terug hebben. Is dat niet zo, dan is het onverantwoord om te gaan spelen. Of het moet zijn dat zo'n speler zegt: je kletst mooi, maar ik maak maar eens in mijn leven een Europacupwedstrijd of een nationaal kampioenschap mee, kun je me in het verband zetten zodat ik toch kan spelen. Zoals George de Jong bij die laatste bekerfinale. Dat is goed, maar dan zet ik hem zo in het verband dat hij verantwoord speelt. Anders doe ik het niet."

Doping

Vervolgens praten we over doping, komt het in het volleybal voor en zou het helpen? Klein Gebbink: "Ach, als je ergens een kick van krijgt dan heb je eigenlijk doping gehad. Er zijn spelers, die als ze een leuke vrouw voor de wedstrijd zien, dat die echt wel een kick krijgen. Dat is ook doping."

Gelach als ik opmerk, dat dat niet alleen voor spelers geldt. We gaan verder. "Het publiek van Orion is ook een psychologische doping, onderschat dat niet. Elke vorm van medische doping heeft alleen maar effect als je de grens van vermoeidheid verlegt. Als een volleyballer vermoeid wordt, raakt hij zijn coördinatie kwijt. Als je die grens ook nog gaat verleggen, krijgt hij

nog minder coördinatie, gaat hij slechter spelen en reageren, krijgt meer kans op blessures."

"Elke volleyballer, die doping gaat gebruiken om de grens van vermoeidheid te verleggen, is de grootste stommeling die er bestaat. Ik durf mijn hand er voor in het vuur te steken dat het bij Orion niet gebeurt. Ik heb er in het hele volleybal nog nooit van gehoord. Ja, druivesuiker en Dextro. Nou, voordat dat in de cellen zit, waar de verbranding plaatsvindt, heb je drie kwartier zo slecht gespeeld dat het een driesetter is en je alweer in de kleedkamer zit. Ach, het is lekker en het doet geen kwaad. Een verstandige maaltijd is veel belangrijker. Als je 's middags om drie uur een wedstrijd hebt, eet dan na elf uur niet meer. Daar moet meer op getet worden."

Volgens hem zal er nog erg veel gedaan moeten worden aan de relatie medische begeleiding- sporter-wetenschapper. Zo zijn er in de Achterhoek nog maar twee fysiotherapeuten met de aantekening sportfysiotherapie. Waardoor lagere teams onvoldoende aandacht krijgen, waar op goed geluk gespeeld en getraind wordt zonder veel kennis over mogelijke gevolgen.

De resultaten zijn dan 's maandagsmorgens bij de huisarts te vinden. Klein Gebbink: "En die zitten 's middags met het been omhoog op een stoel. Kom over veertien dagen maar terug. Dat zijn de mensen die zes tot acht weken weg zijn uit het arbeidsproces. Er zijn veel teveel artsen die niet eens weten hoe ernstig een enkelblessure is. Zo'n blessure kun je namelijk niet serieus genoeg nemen. En dan krijg je zulke adviezen: Ach mijnheer, ga toch lekker een eindje fietsen, zoek iets anders, U hoeft toch niet meer zo nodig te volleyballen?"

Chirurg De Ruiter is het daar mee eens: "Het is het wantrouwen van de huisarts die in eerste instantie niet wil toegeven dat hij niet bij is. Maar dat kun je geen huisarts kwalijk nemen want als hij alles wil weten moet hij wel 15 jaar studeren." Eén ding is duidelijk er ligt nog een hele taak voor de sportgeneeskunde.

DE NOTULIST MELDT:

- 1962: dat de heer Wesselink naar aanleiding van het feit, dat Heren 2 zou worden gewijzigd in Heren Veteranen opmerkte, dat de veteranen geen bezwaar hadden tegen deze naam, maar wel tegen het feit, dat zij nu in de tweede klasse zouden moeten spelen. Eerst moest maar eens bewezen worden, dat ze niet meer in de eerste klasse konden meedraaien.

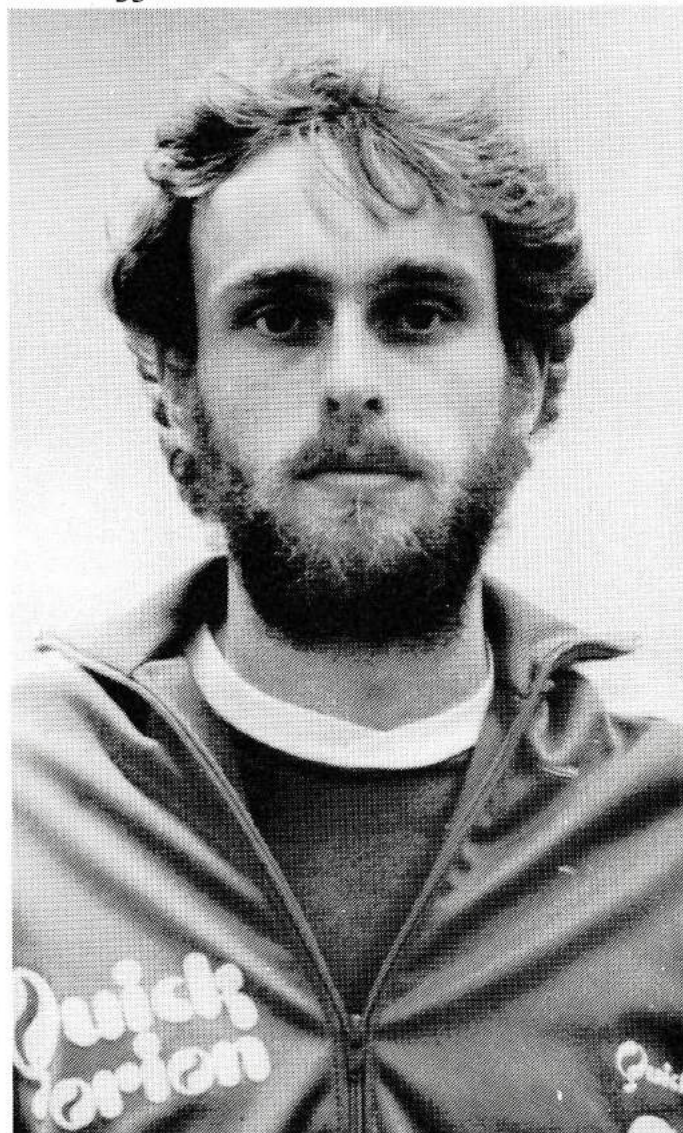
Azen op Europees volleybal

(Door Bas Bloem)

Nadat volleyballend Doetinchem door diverse samensmeltingen en fusies de handen ineengeslagen had, vond men al gauw de sportieve weg omhoog naar de landelijke top. Zowel de dames als de heren spelen nu al weer enkele jaren in de eredivisie en beide teams lonken voortdurende naar een Europees optreden, iets waar men inmiddels ervaring mee heeft opgedaan.

Een optreden op een dergelijk niveau brengt opofferingen, met name voor de betreffende leden, met zich mee, zelfs zo veel dat hun hobby door velen wordt gekwalificeerd als topsport. Over de ervaringen in de top komen de huidige aanvoerder en aanvoerster in de volgende regels aan het woord.

* Gerard Wesselink: je moet je veel ontszeggen.

Gerard Wesselink, een niet meer weg te denken schakel in de herenploeg, vindt eigenlijk niet dat het volleybal in Nederland topsport is: "Internationaal stellen we niets voor, daarvoor hebben we een onoverbrugbare trainingsachterstand."

"Toch moet je, om in de vaderlandse top mee te kunnen draaien, je enorm veel ontzeggen. Het kost je veel tijd, je bent 3 volledige avonden aan het trainen en de hele zaterdag is voor de wedstrijd bestemd. In het voorseizoen is het nog gekker, dan duurt 't soms hele weekenden. Als ik niet op zo'n hoog niveau zou spelen had ik zeker meer tijd gespendeerd aan een studie en andere hobby's." Gerard begon zijn sportieve loopbaan, net als vele andere volleyballers, op het voetbalveld. In die tijd ging hij geregeld met z'n vader mee om te zien hoe die volleybalde.

Vierde

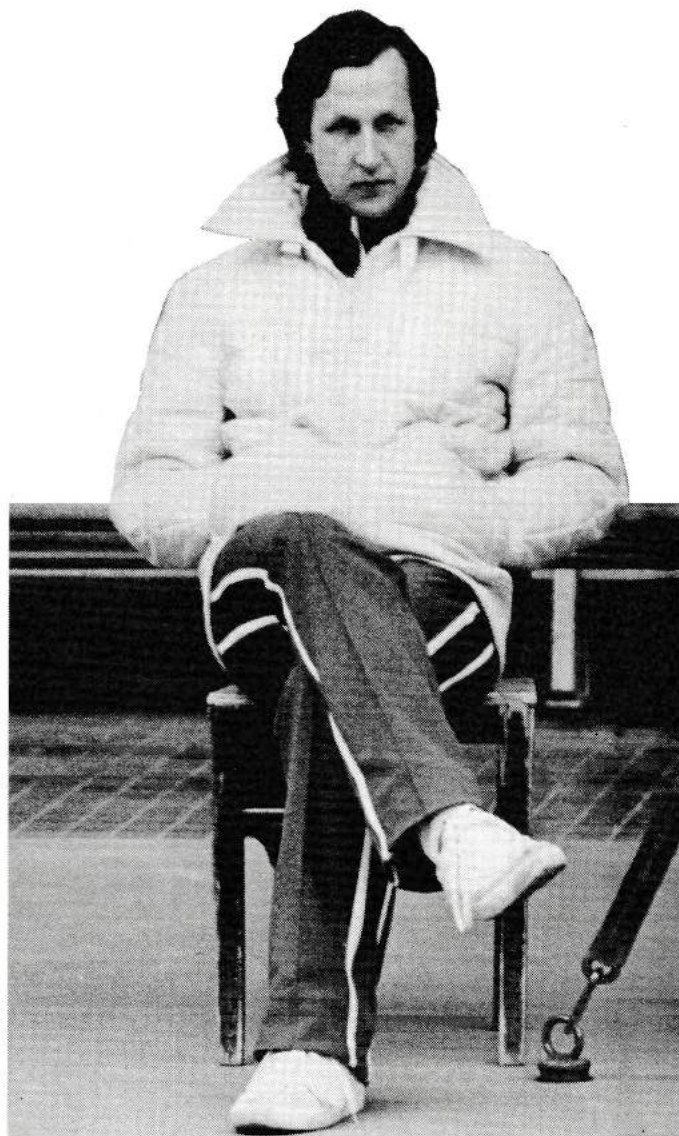
Gerard raakte geïnteresseerd en werd al spoedig lid van Orion: "Ik werd al vlot in het vierde team geplaatst en na een half jaar kwam er voor mij een plaats vrij bij het eerste. Ik leerde enorm veel van Gertie Abbink, de Doesburgse trainer die Orion kampioen wilde maken in de derde divisie. Het lukte ons jammer genoeg niet en na twee jaar verliet ik samen met René Striekwold Orion om na een jaar weer terug te keren. Ik kwam toen in een team dat wel kampioen was geworden in die derde divisie en we stoomden in één ruk door naar de eredivisie."

Samen gegroeid

Gerard, al jaren getooid met nummer 8 ziet het als een groot pluspunt dat het team al jaren bijeen is: "We zijn samen omhoog gegroeid, het ging min of meer spelenderwijs maar 't bracht toch een binding in 't team zeker op het speltechnisch vlak."

Toch was het niet altijd zonneshijn. Tijdens het eerste jaar dat Pieter Murphy bij Orion trainde ebde de motivatie bij Gerard enigszins weg: "Pieter introduceerde het nu bekende spelletje via het midden, dat betekende altijd hangen en altijd blokkeren. Ik baalde er toen vreselijk van, want veel ballen kreeg ik niet, wel toen het systeem begon te lopen. Het ging ineens stukken beter en ik kreeg mijn spelplezier terug."

Spelen op het landelijke topniveau brengt diverse aspecten met zich mee, Gerard bijvoorbeeld over de regio: "Volleybal is in Oost-Gelderland erg populair, dat blijkt

* Pieter Murphy introduceerde het nu bekende spelletje via het midden.

uit het aantal beoefenaars en o.a. het publiek bij onze wedstrijden."

"Ik vind dan ook dat wij het publiek iets moeten bieden, als de mensen worden geboeid komen zij ook in actie. Ik zie regelmatig spelers uit de omgeving op de tribune zitten, misschien zitten er wel enkele tussen die ook hogerop willen. Bij Orion moet dat niet worden tegengehouden, als zo'n knaap in de groep past zou dat zeker toe te juichen zijn. Norbert is zo'n voorbeeld, hij wilde hogerop maar kon dat bij Smash niet. Bij Orion is Norbert volledig aan z'n trekken gekomen."

Ook in de regionale dagbladen vindt Gerard een aanknopingspunt: "Als wij inderdaad een bepaalde uitstraling hebben, zal dat zeker in de dagbladen terug te vinden moeten zijn. De pers heeft het recht en zelfs de plicht om ons te belichten, ook in tijden dat het minder draait. De journalisten kunnen ook dan bij ons aankloppen voor achtergrondinformatie."

Jeugd

Zeer belangrijk voor de succesvolle weg naar topvolleybal is altijd de jeugdafdeling geweest. Gerard: "Quique Edelstein heeft momenteel een gemotiveerde jeugdgroep, daar zal de nodige aandacht aan besteed moeten worden. Sinds Henk Keteelaar weg is gegaan als jeugdtrainer is dit misschien de eerste groep die voor aanvulling kan zorgen. Die aanvulling is voor ons beslist nodig want het wordt toch ook wel eens tijd dat er voor ons eens wat gezonde concurrentie komt." Tot slot wil Gerard, onderwijzer aan school Oosseld, het volgende kwijt: "We draaien nu al enkele seizoenen op een 4e, 5e plaats, het wordt voor ons noodzaak om weer eens een geweldige uitschieter mee te maken, anders zakt de motivatie weg. We stoppen er zoveel tijd in dat we er steeds iets beters uit moeten halen om het enthousiasme te handhaven. We azen op Europees volleybal."

Programma

21 februari

Jeugdactiviteiten
(bowlen en film)

Bowlingcentrum Doetinchem
(10.00 - 15.00 uur)

Receptie

zaal Dimmedal,
Terborgseweg 57,
(17.00 - 18.30 uur)

Feestavond

zaal Dimmedal,
Terborgseweg 57,
(aanvang 20.30 uur)

Leden, oud-leden, ouders van
jeugdleden en donateurs zijn
hartelijk welkom.

* De huidige heren-selectie: staand v.l.n.r.

Fred Wellink, George de Jong, Norbert Meijer, Gerard Wesselink, trainer-coach Henrique Edelstein :zittend: Pim Raterink, Henri Brouhuis, Bob Raterink en verzorger Bert Broens.

* Loes Pothoven: Spelen met publiek doet me goed.

In Loes Pothoven, beter bekend als Loes Schimmel, kent Orion een van de rasechte Doetinchemse meiden die het damesvolleybal hier gestalte hebben gegeven. Met name voor Loes geldt dat haar spel altijd wordt vergezeld met een flinke dosis enthousiasme en spelplezier: "Ik heb al die jaren ontzettend veel gein gehad en ik geloof dat ik niet zonder kan. Er moet natuurlijk, zeker in de eredivisie, keihard gewerkt worden, maar ik geloof dat een brok sfeer de zaak alleen maar goed kan doen. Je bent tenslotte met een teamsport bezig, je trekt veel met elkaar op."

Op de middelbare school kwam Loes via Bouke Hellinga in contact met volleybal. Het bleef niet bij schoolvolleybal want Loes vulde al snel een inschrijfformulier in van Orion. Een paar maanden maakte dames 4 gebruik van haar talenten, maar al

ras palmde dames 2 Loes in. "Dat was een prachtige tijd," vertelt Loes: "Ik kan me nog goed herinneren dat we naar Eibergen gingen. Ik zat in de oude Triumph van Annelies Lijbers en we lagen constant slap van 't lachen, want die wagen had van alles. Om de haverklap stopten we en na een paar deskundige blikken van Annelies en wat flinke trappen tegen de motor tuften we vrolijk verder, etende van de appeltjes die we onderweg toevallig tegenkwamen."

Na dat jaar werd het ook voor Loes wat ernstiger want ze kwam bij 't eerste op de bank: "Ik trainde keihard want ik wilde per sé in het team. Ik heb trouwens altijd wel graag getraind. Zelfs nu we drie keer trainen breng ik 't makkelijk op. Als je iets wilt bereiken is die drie keer, zeker voor mij broodnodig."

Knokken

Loes knokte zich inderdaad in 't eerste, dat toen onder de hoede was van Wouter Landeweerd: "Wouter was bere-fanatiek, wij trouwens allemaal, de harde arbeid wierp zijn vruchten af want onder Wouter kwamen we in de eredivisie. Ik zal niet gauw vergeten hoe we in Sneek kampioen werden en op welke geweldige wijze we bij Langerak werden ingehaald. Grandioos."

Het spelpeil steeg in die tijd enorm en bracht de Oriondames naar de vaderlandse top: "We werken momenteel keihard om nog hoger op te komen, het kost veel inspanningen maar je krijgt er natuurlijk wel wat voor terug. Ik leef intens naar de wedstrijd toe, het publiek en de spanning voor het duel doen me goed. Ik leef me dan echt helemaal uit."

* Het damesteam in het tot dusverre meest succesvolle seizoen '77/'78, de thuiswedstrijd tegen het Hongaarse Vasas: v.l.n.r. Loes Schimmel, Jose Conijn, Hanneke Lovink, Jacqueline Schimmel, Margot Raterink, Ietje Linderman, Loekie Raterink, Philippine van Strien, Hanneke Burgers, Erica de Bruin en Adri Leneman.

NIEUW

Voor energiebewust stoken

de rensa allesbrander

LEVERANCIER EN ADVISEUR

Plakhorstweg 46
7008 AT Doetinchem
Tel. (08340) 3 30 41

DATSUN

off. DATSUN dealer

**ALLEEN AL VOOR
DE SERVICE**

Autobedrijf

herwers b.v.

Plakhorstweg 14

Doetinchem tel. 08340-33055

**AUTOSCHADE
P. A. SIEBELINK B.V.**

en expertises
VOOR KUNSTLEDEREN AUTODAKEN

*Het oudste en beste adres van
Doetinchem e.o.*

SPINBAAN 21 - DOETINCHEM
TELEFOON 08340 - 23036

Na 5 uur J. P. Siebelink
Kuyperlaan 27 - Doetinchem
Telefoon 08340 - 23036

alles in de container
en...
**WEG
ROTZOOI**

Bel het dichtstbijzijnde IBA-kantoor.
IBA-DOETINCHEM 08340- 30647
IBA-ARNHEM 085 -629331
IBA-EMMEN 05910- 40400
IBA-HEERENVEEN 05130- 32425

*Proficiat
Quick-Orion*

Café-Restaurant-Sportcentrum

„Rozengarde”

fam. J. Van Wolde

Europa cup

Loes maakte met Orion veel successen mee: "De promotie naar de eredivisie was geweldig, toch blijft het seizoen '77/'78 me bij als het beste."

"We hadden een nieuw en vooral jong team, Jacqueline, Hanneke en Erica kwamen er bij en 't liep gesmeerd. We eindigden op de tweede plaats in de competitie, we wonnen thuis van Van Houten, het team dat op dat moment al twee jaar ongeslagen was, de laatste set was nota bene 15-0!! Ook het Europa-Cup avontuur was fantastisch vooral de thuiswedstrijd met een bomvolle hal." Zoals de meeste spelers en speelsters bij Quick/Orion ziet ook Loes de betrekkelijkheid in van topsport: "Veel van ons studeren nog, uiteraard staat die studie voorop, maar met de beschikbare mogelijkheden proberen we er wel alles uit te halen. We hebben er allemaal erg veel voor over."

Loes heeft wat die mogelijkheden betreft niet te klagen: "Als het nodig is, kan ik op m'n werk wel wat regelen t.a.v. de training of voor een wedstrijd. Ik heb niet te klagen."

Eigen groep

Loes, die overigens ook nog enige tijd stopt in de evenementencommissie van Orion, betreurt het dat ze niet zoveel kan zien van andere teams: "Je bent zoveel tijd met trainen kwijt, dat je daar niet meer aan toe komt. Je blijft eigenlijk altijd in je eigen groep hangen, dat is ook wel gezellig maar ik zou bijvoorbeeld de jeugdteams vaker willen zien spelen."

De laatste vier jaar heeft Loes uiteraard ook te maken gehad met Quick, de sponsor van Orion: "Gelukkig hebben we een fijne sponsor, je merkt er niet veel van. We worden goed in de kleren gestoken en de vereniging heeft nu financieel wat meer armslag. Met technische zaken bemoeien ze zich niet, we gaan helemaal onze eigen gang."

De middenaanvalster besluit haar relaas met de volgende uitspraak: "In al die jaren dat ik volleybal heb ik het erg gezellig gehad en veel vrienden leren kennen. Zolang ik er nog plezier in beleef, blijf ik spelen, het is tenslotte je hobby."

* De huidige dames-selectie: staand v.l.n.r. Monique Booij, Hanneke Lovink, Loekie Raterink, Minkie Brandsma, Petra van de Linde, trainer-coach George Needleman, knielend: Jacqueline Schimmel, Wilmi Thielen, Margot Heijink, Ina Gerrits en Loes Pothoven.

Orion en de jeugd

(Door Benno Duurkens)

Wanneer een belangstellend toeschouwer op zaterdagmorgen de sporthal in Doetinchem betreedt, dan kan hij of zij daar tientallen jongens en meisjes bezig zien met de beoefening van het volleybalspel. De konklusie, dat Orion rijkelijk goed in zijn jeugdspelers zit, is gewettigd. Niet korrekt is de opvatting, dat dit altijd zo geweest is. In de beginjaren van het volleybal in Doetinchem waren er geen jeugdteams. De enige algemene vereniging uit de beginjaren, D.V.C. kende geen aparte aspirantenteams om nog maar te zwijgen van pupillen- of miniteams. Jonge spelers of speelsters werden geacht in de (lagere) seniorenploegen mee te spelen.

Het was ongeveer in de periode van de eenwording der diverse volleybalverenigingen, zo'n twaalf jaar geleden, dat de eerste echte jeugd ploegen hun opwachting maakten. Het is met name de heer Keesman uit Varsseveld geweest, die in die beginjaren het jeugdvolleybal in onze regio op poten heeft gezet. Van een officiële goed georganiseerde aspirantencompetitie zoals tegenwoordig was echter nog geen sprake. De jeugd speelde in die jaren af en toe een toernooitje en zo nu en dan was er sprake van een aparte jeugd-poule.

Rupikken (selectie-team '79/'80). Achterste rij: Frank v.d. Linden, Marcus Moll, Willem Klaas v. Veldhuizen. Voorste rij: Sven Booij en Tjard Hofland.

Opvallend was dat jeugdvolleybal voor meisjes altijd gemakkelijker te organiseren is geweest dan voor jongens. In het begin van de zeventiger jaren waren er de zogenaamde hallentoernooien, waarbij, wat Doetinchem betreft, Bob Wentink, zoals ook nu nog, zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt. Alhoewel het naar diens zeggen een vreselijk werk was om deze toernooien te organiseren, omdat hij alles alleen moest regelen. Met het noemen van Bob Wentink treedt iemand naar voren, die zonder enige twijfel als dragende kracht achter het jeugdvolley-

bal in Doetinchem beschouwd kan worden en dit door de jaren heen nog steeds is. Hij is als het ware de belichaming van het jeugdvolleybal bij Orion. Verscheidene meisjes, die nu in het eerste damesteam spelen (Hanneke Lovink, Monique Booij), zouden zonder de visie en de inzet van Bob Wentink waarschijnlijk nooit zover gekomen zijn.

** Junioren Landskampioen 1977. Staand v.l.n.r.: Thea Kranenburg, Henk Mulder (trainer) Hanneke Lovink, Els te Beest, Aukje Vollema, Bob Wentink (coach) Knielend: Erica de Bruin, Jacqueline Schimmel, Monique Booij, Adri Leneman, Doortje IJnsen.*

Het is daarbij aardig om te bedenken, dat hij aanvankelijk eigenlijk liever het clubblad wilde redigeren in plaats van opgezaald te worden met de organisatie van het jeugdgebeuren. Ook hier heeft echter de overtuigingskracht van Roel Raterink zijn diensten bewezen met het gevolg dat Bob Wentink toch bij de jeugd terecht kwam. Schrijvend over het jongeren volleybal uit de afgelopen twaalf jaar mogen enkele successen natuurlijk niet onvermeld blijven. In dit verband is één meisjesteam, dat belist genoemd moet worden. Wij doelen hier op het "Wunderteam", dat onder leiding van Bouke Hellinga in 1976 het gesloten kampioenschap van Nederland behaalde. Dit fameuze team bestond uit Jacqueline Schimmel, Erica de Bruin, Doortje IJnsen, Adri Leneman, Hanneke Lovink, Els te Beest en Karin Lodrigus.

Twee meisjes, die zich eveneens zeer verdienstelijk hebben gemaakt als jeugdspelsters, zijn Loekie en Margot Raterink. Zij vormden eigenlijk met zijn tweetjes een heel team en stuurden op die manier menig tegenstander met een nederlaag huiswaarts. Met name Loekie Raterink is ook nu nog actief als jeugdtrainster.

Maar ook de jongens-aspiranten hebben zich in de loop der jaren niet onbetuigd gela-

* Loeki (links) en Margot Raterink, alsmede Bouke Hellinga hebben zich bij de jeugd zeer verdienstelijk gemaakt.

ten. In het begin van de zeventiger jaren werd zelfs in Zutphen een open kampioenschap van Nederland behaald door een team onder leiding van Roel Raterink en waarvan deel uitmaakten: Pim Raterink, Hans Tomesen, Rudie Aalders, Hepke Bloemkolk, Simon Kingma, Bob Raterink en Fred Wellink.

In ongeveer dezelfde periode was er ook een jongensteam, dat enige jaren achtereen kampioen van het distrikt werd. Deze ploeg bestond uit Hans Bloem, Henk Sevink, Vincent Duurkens, Hans Tomesen, Bas Bloem, Fred Wellink, Paul Scholten en Simon Kingma.

Het was de tijd van het jaarlijkse uitstapje naar Kassel, waaraan men nog steeds aangename herinneringen bewaart. Naast de aspiranten kwamen er in de loop der jaren mini-ploegen hun opwachtingen maken. Het gaat daarbij om jongens en meisjes, die ongeveer 11 à 12 jaar oud zijn.

Het eerste mini-team dat groot succes had door kampioen van Nederland te worden, bestond uit Jolanda Tieben, José van de Vreede en Monique Booij. De ploegjes bestonden toen nog uit drie personen in

tegenstelling met de huidige situatie, waarin we groepen van vier jongens of meisjes kennen.

Maar ook in het recente verleden waren er successen voor onze mini's. Immers in het afgelopen seizoen bereikten de jongens een vierde plaats bij het minikampioenschap van Nederland.

Als men dan bedenkt, dat er momenteel vier mini-ploegen, negen meisjes-aspirantenteams en zes jongens aspirantenteams aan de competitie deelnemen, dan lijken er op korte termijn getalsmatig geen problemen te verwachten voor zover het de jeugdsector betreft. De goed funktionerende jeugdkommissie onder leiding van Ruud Hofland ziet de nabije toekomst dan ook vol vertrouwen tegemoet.

* Adspiranten C (seizoen '79/'80).
Staand v.l.n.r. Ingeborg Hofland, Dineke Linsel, Henriette Kuypers, Loes Delleman
Zittend: Saskia Booij, Marga v. Amerongen, Petra Wellink.

Heren 4 still going strong

(Door Grady Veldhoen)

Tijdens vijftig jaar volleybal gebeurt zo enorm veel dat het moeilijk is om een keus te maken voor een jubileumnummer. Heren 4 hoort er volgens de redactie zeker in thuis. Ik werd dan ook op Jan Haring afgestuurd die een regelrechte lofzang op zijn team liet horen. Bij heren 4 moet je wel beginnen met een stukje geschiedenis. We gaan terug naar 1968. Bij D.V.C. spelen dan in één team: Jan Haring, Joop Hess, Wil Riemslag en Bob Wentink. Deze vier worden nog altijd als de "vaste kern" aangeduid. In 1970 komen Wim Bezemer, Frans Kamperman en Piet Schoon erbij en deze zeven spelers vormen tot nu toe heren 4.

In de afgelopen tien jaar hebben nog diverse spelers korte of lange tijd in dit team gespeeld. Hier zitten de klin-

kende namen bij van Roel Booy, Bouke Hellinga, Joop Hulzink en René Wiggers.

Aalten

Jan Haring werd leraar Nederlands in Aalten en dat betekende een afscheid van Doetinchem. Hij nam echter geen afscheid van heren 4 omdat deze ploeg voor hem meer was gaan betekenen dan alleen maar een volleybalteam.

"Lief en leed worden in ons team letterlijk gedeeld", zegt Jan, "wij vormen dan ook een hechte eenheid."

Hij werd in Aalten wel trainer-coach van een aspirantenteam. Als coach kwam hij zijn teamgenoten nu ook regelmatig tegen als tegenstander.

Praten

Heren 4 staat bekend als een praatploeg. Er wordt gepraat met de tegenstander, de medespelers en het publiek. Je zult ze echter nooit tegen elkaar horen mopperen. Het praten maakt volgens Jan deel uit van hun tactiek. Het kan zelfs bepalend zijn voor winnen of verliezen. In het verleden waren er tegenstanders die duidelijk geïrriteerd raakten door dit gepraat. Sommige scheidsrechters hebben er ook moeite mee.

Jan wijst er echter met nadruk op dat er dan wel veel gepraat wordt maar dat dat nooit tegen de scheidsrechter is. (Uit andere bron hoorde ik echter al eens over een gele kaart) Jan is er trots op dat vijf spelers van zijn team ook als scheidsrechter actief zijn.

De spelers van heren vier hebben volgens hem toch steeds een belangrijke rol gespeeld in het verenigingsleven.

Trainen

Trainer zijn van deze heren is niet altijd eenvoudig. De trainer die autoritair optreedt bereikt bij hen niets zoals enkele ambitieuze trainers al mochten ervaren. De opkomst bij de training is bijzonder groot de laatste jaren. Als het weer het toelaat komt Jan vanuit Aalten met de fiets naar de training. Tweeëntwintig kilometer in vijfendertig minuten weet hij mij trots te melden.

Een opvallende verschijning tussen hun trainers was Frans Lamoen. Hij kwam als jong broekje een paar avonden meetrainen bij heren 4. Toen iedereen zich begon af te vragen wie die nieuwe speler toch was deelde Frans laconiek mee dat hij de nieuwe trainer was.

Successen?

Als ik veronderstel, dat zijn team in die tien jaar wel eens een kampioenschap zal hebben behaald, moet Jan tot zijn spijt constateren dat dat tot nu toe niet mocht lukken. In 1970 werd gestart in de eerste klas, in 1973 werd het 2e klas en in 1979 3e klas.

Het eerste jaar in de 3e klas was het dan toch nog bijna gelukt om kampioen te worden maar Bovo (!) gooide roet in het eten.

Dit jaar zit het mede door een blessure van Arend Hordijk weer niet in. De koploper KSH kreeg wel zijn eerste nederlaag in dit seizoen te slikken tegen heren 4.

De vierde set

Het niveau van het team is volgens Jan nog steeds goed, maar de snelheid wordt minder. Je kunt ook goed merken dat inspielen een noodzaak is. Doordat veel spelers drukke werkzaamheden hebben, is het vaak moeilijk om tijdig bij de wedstrijden te verschijnen. Als er hierdoor geen tijd meer over is om in te spelen gaat bijna altijd de eerste set verloren. Als de overige sets dan gewonnen worden heeft men zijn doel toch nog bereikt: vier sets. Alleen op deze manier kan ieder teamlid drie sets spelen.

Alle spelers van heren 4 hebben hun voor naam op hun shirt staan. Op deze manier leert het publiek ook de spelers kennen. Inderdaad weten ze steeds publiek te trekken, ze zorgen altijd wel voor een show. De manier van zich voorstellen getuigt trouwens ook van zelfverzekerdheid. Hun yell luidt simpelweg: "Zie hier, heren vier."

Uitstapjes

* Krentenbroden bij de vleet!

Heren 4 kan alleen maar zo'n hechte eenheid vormen doordat de vrouwen er volledig achter staan.

Een hoogtepunt vormen de jaarlijkse uit-

stapjes waarbij de vrouwen ook altijd meegaan. Dit jaar wordt deze traditie helaas niet voortgezet doordat er maar liefst vier kinderen worden geboren.

Bij één van de uitstapjes ging men wadlopen naar een van onze waddeneilanden. Een van de heren was echter de zwemkunst niet machtig en voelde dan ook weinig voor dit uitstapje. Hij liet zich echter overhalen en bereikte veilig de overkant. Iedereen zat echter flink onder de blubber en men was blij dat er mooi helder water was vlak bij het strand. De niet-zwemmer ging zich afspoelen en schoot prompt onderuit en verdween kopje onder in het water. Hij had het idee dat er hier een eind kwam aan een schitterende carrière in heren 4. Hij werd keurig door de anderen gered maar wordt er nog wel steeds mee geplaagd.

Aandacht terecht

Jan wil ook een eind maken aan de verhalen dat het zo moeilijk is om opgenomen te worden in heren 4. Je moet alleen niet autoritair zijn en het team accepteren. Henk Beumer en Arend Hordijk zijn dan ook volledig opgenomen in dit bijzondere team. Een team dat volgens Jan volkomen terecht nog eens aandacht krijgt in dit jubileumnummer.

Sfeer bij recreanten

(Door Lambiek Kneplfë)

Geen afdeling bij Orion, waar het enthousiasme zozeer bruist als bij de recreanten. En terecht. Want is het daarmee allemaal niet begonnen destijds. Gewoon een partijtje volleybal onder elkaar. Natuurlijk, naarmate de successen in de competitie elkaar snel opvolgden en in gelijk tempo nieuwe teams werden gevormd, heeft het er een aantal jaren op geleken, dat alleen de competitie zalmakend was.

Daar zijn we al een tijdje overheen. Al zo'n zes, zeven jaar bruist het van leven in het steeds waziger patroon, dat de hoger genummerde, maar lager geklasseerde teams nu eenmaal kenmerkt. Er zijn voldoende ouderen én jongeren, die graag een partijtje volleybal spelen, maar voor de competitie óf niet op niveau zullen komen, óf dat gewoon niet willen, omdat er geen tijd is voor het strakke competitieverband en de trainingen.

Theo Vriezen, één van de recreanten van het eerste uur, heeft deze lijn langzamerhand zien groeien. Tot wat het nu

is: vijf dames en drie herengroepen van elk gemiddeld zo'n veertien spelers. Dat begon zo'n zes jaar geleden, toen bekende favorieten van het eerste uur als Freek Wesselink en Dick Obbink het veteranen-team leven in bliezen. Op dit moment zijn er bij de heren drie van zulke groepen: het hechte veteranenclubje, de groep "De Boer" en de groep "Bloem". "Elk met hun eigen charme en overigens vrij vaste clubjes met weinig verloop," zegt Theo Vriezen. Hij stelt echter meteen vast, dat er bij de heren recreanten al enige jaren geen groei meer in zit. Daarentegen komt er bij de dames recreanten elk seizoen wel een ploeg bij. "In het begin trainde Nico de Boer ook nog een gemengde dames-heren groep. Maar daar is hij later toch maar mee gestopt. Er was teveel verloop, omdat het spel van de heren uiteindelijk voor veel dames nu eenmaal toch iets te hard was," aldus Theo.

* Quick-Orion weet zich altijd verzekerd van een enthousiaste supportersschare.

Progressie

De dames-groepen worden nu getraind door Nico de Boer, Wil van Veldhuizen, Willemien van de Kamp (2x) en Tom Lukassen. "Er zit bij de dames veel progressie in. De prestaties worden elk jaar beter en ze merken zelf dat het uiteindelijk toch veel leuker is om enigszins op niveau te kunnen spelen." Theo Vriezen stelt tevreden vast, dat de dames het afgelopen jaar onvoorstelbaar veel prijzen in de wacht hebben kunnen slepen. En bij de heren? "In de recreantencompetitie, waarvoor zo'n zesmaal per seizoen gespeeld moet worden behoort de veteranenploeg duidelijk tot de top vier van Oost-Gelderland. De oudjes kunnen zich uitstekend meten met ploegen als Vollverijs,

Labyellov en Grol."

Theo Vriezen constateert, dat ook de recreantenlijn duidelijk meer aandacht van het bestuur krijgt. "En terecht, ook deze 140 mensen houden de clubkas op peil en kunnen hun deel van de organisatie voor zich opeisen," aldus Theo, die als belangrijkste wens voor de recreantenlijn gerealiseerd zou willen zien een vaste speelavond in de grote sporthal Rozegaarde. "Momenteel speelt men in de meest uiteenlopende zalen en zaaltjes. Daardoor kennen de ploegen elkaar nauwelijks. Een eigen avond in de hal zou beslist bijdragen tot een band en sfeer ook in de recreantenlijn."

Sfeer

* Tot in de late uurtjes zijn de velden in de Houtkamphal bezet.

Sfeer is er in ieder geval altijd wel op de recreanten-competitie en bijvoorbeeld op de tweejaarlijkse bedrijfsvolleybalkampioenschappen, die er in het voor- en najaar in de Houtkamphal te Doetinchem wordt gehouden. Lex Drosten, die momenteel samen met Wim Besemer en Geert Thijssen borg staat voor een steeds gestroomlijnder organisatie van dit toernooi, moet elke keer weer teams afwijzen. "Blijkbaar is er een forse mond-tot-mond-reclame gemaakt voor dit evenement, want de bedrijfstteams komen zelfs uit Zevenaar, Aalten en Hengelo. Toch moeten we elke keer weer teams afwijzen, omdat we gewoon vol zitten. We kunnen maximaal 76 teams bergen in de hal. En dan zit er voor elk team niet meer dan driemaal één kwartiertje spelen per avond aan."

Heel gezellig

"Maar het is wel elke keer héél gezellig in de dikwijls zo koude markthal. Onze formule is: elk team speelt evenveel wedstrijden, of men nu de winnaar wordt of met de poedelprijs genoegen moet nemen. Naast de vijfhonderd spelers is er op zulke avonden ook relatief veel publiek in de hal," aldus Lex Drosten. Om het recreatieve element van het toernooi extra te benadrukken, heeft de organisatie de laatste drie toernooien ook de wisselbeker afgeschaft. Er worden nu taarten en andere snel verbruikbare prijzen uitgereikt. En het spel-peil? Lex: "Ook dat gaat fiks vooruit. We merken het alleen al aan de piek die er enkele weken vóór elk toernooi heerst in het aantal verzoeken om tijdelijke trainingsruimten."

DE NOTULIST MELDT:

- 1971: dat er een stencilmachine, in goede staat, voor een bedrag van f 25,- is aangeschaft.

* Het team van architectenbureau Ovink-Thijssen verheugt zich iedere keer weer op het gezellige bedrijfsvolleybaltoernooi van Quick-Orion.

In 1979 werd er door de jeugdkommissie van Quick-Orion een ledenwerf-aktie gehouden op de lagere scholen in Doetinchem. Het succes was groot. 160 jongens en meisjes meldden zich aan. Daarvan zijn er tot op heden ruim 100 lid gebleven.

Autopalace Doetinchem B.V.

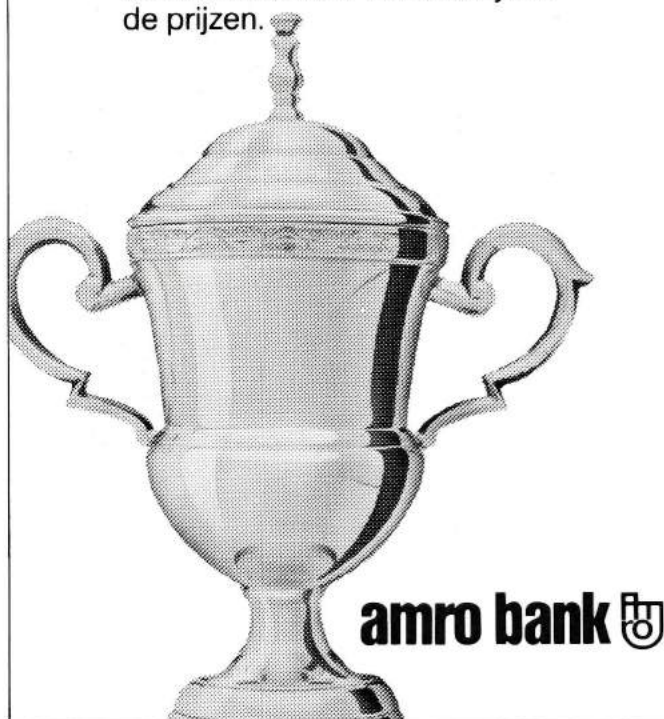
Tel. 08340-41600

Opeldealer voor de Achterhoek

Altijd prijs bij de Amro Bank.

Proficiat. U heeft een uitstekende prestatie geleverd. Voor financiële topprestaties bent u welkom bij de Amro Bank. U valt er altijd in de prijzen.

amro bank

LOODGIETERSBEDRIJF

Fa. A.G. Winkelman & Zn.

Alle gas-, water- en sanitaire installaties.

Centrale verwarming en
Dakbedekkingen

HAAREWEG 82 DOETINCHEM
TELEFOON 08340 - 26913 - 33285

Waarom zou u 't met minder doen?

Hoffotograaf

(Door Lambiek Kneplé)

Een van de vaste "attributen" bij alle thuiswedstrijden van Orion is ongetwijfeld Gelderlander-fotograaf Henk Westerveld. Bij de dames, bij de heren of bij de dames en de heren plaatst hij zijn zilverkleurige koffertje links of rechts van de scheidsrechterszetel, gaat erop zitten, brengt zijn toestel in de aanslag en dan maar wachten op het moment. Niet eenvoudig om in het snel wisselende spel net die ene keiharde smash of het ondoordringbare blok te kijken. "Je moet precies het goede moment pakken. Dat betekent ook dikwijls dat dan juist de bal niet te zien is. Als je 't een beetje veel doet is het ook snel een kwestie van routine. Hoewel toch nog zeker de helft van een rolletje van 36 gewoon mis is," zegt Henk.

De goedmoedige Aaltenaar heeft al die tijd, dat hij bij Orion onder het net zit, zijn hart verpand aan de club. Hoewel hij het "dr'um und dr'an" in de sporthal Gaanderen wel wat leuker vond, dan de wedstrijden in Rozengarde, is ook voor hem elke thuiswedstrijd méér dan alleen werk. "Ik ben ook steeds graag mee geweest met bekerwedstrijden, die uit werden gespeeld. Vooral in Zwolle destijds was het hartstikke gezellig. De sfeer in Modena in Italië viel me wat tegen, maar het reisje van de dames naar Hongarije zal ik ook nooit meer vergeten."

Henk heeft het ook wel eens moeilijk onder het net. "Ik leef soms wat te hard mee. Als de scheidsrechter boven mij een aanvechtbare beslissing in het nadeel van Orion neemt, laat ik wel eens teveel horen. Dan krijg ik hem van voren."

De sportfotografie is in het algemeen géén gemakkelijk tak in Henks vak. Routine is ontzettend belangrijk. Henk Westerveld heeft zich die eigen gemaakt door een jarenlange ervaring. "Als je goede foto's wilt maken van volleybalwedstrijden, dan beland je toch meestal op het plaatsje onder het net. Ga je achter het veld staan, dan kijk je de spelers op de rug en krijg je bovendien geen publiek op de foto. Het publiek is de beste aankleding van een goed spelmoment. Je kunt de spanning op de gezichten van de toeschouwers aflezen."

Henk Westerveld hoopt dat de gezellige Orion-sfeer nog lang mag voortduren.

"Laten we er op het zilveren jubileum een leuk feest van maken met z'n allen," besluit Henk.

* *Het maken van een goede teamfoto vergt vooral van Henk Westerveld wel wat dirigentenwerk.*

HULP

Dankzij de steun van de gemeente Doetinchem, sponsor Quick, het bedrijfsleven alsmede de vele vrijwilligers heeft Quick-Orion dit jubileum kunnen bereiken.

Voor de volgende periode rekent de vereniging opnieuw op de leden en de onmisbare hulp - in welke vorm dan ook - van andere instanties.

Het bestuur.

Eerste Successen

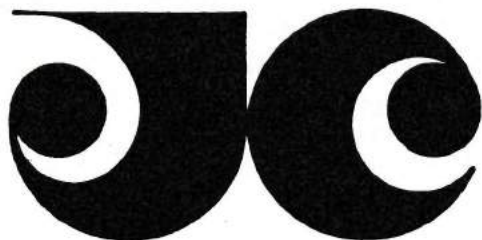

* Dit damesteam werd in seizoen '73/'74 in Sneek kampioen en promoveerde naar de ere-divisie. Staand v.l.n.r. Tekie Berendsen, Riet Klomps, Loes Schimmel, Annie Bulte, Anke Landeweerd, zittend: Annie Jansen, Loekie Raterink, Margot Raterink, Hanneke Beugers. Trainer-coach: Wouter Landeweerd

Toen Petra en Inge Pape in 1979 lid werden van Orion, betekende dit een mijlpaal in de geschiedenis van de vereniging. Het getal van 500 leden werd hiermee overschreden. De tweeling Petra en Inge werden dan ook door voorzitter Roelof Booijs extra gehuldigd.

* Met dit team begon Orion heren (kampioen 3^e divisie 1975) aan een reeks van successen: staand v.l.n.r.: trainer John Bams, Paul Scholten, Marcel Slutter Fred Wellink, coach Jacques van Veldhuizen, Bob Raterink, Herman Hagen, Hans Bloem; zittend: Hugo Slutter Bas Bloem, Henk Sevinck, Pim Raterink en Han Bulten.

Jurgens Carduck

UW MODEHUIS IN DOETINCHEM

de gelegenheid
voor al uw
partijen en feestjes
tot 150 personen

café - restaurant
MARKTZICHT

paul meinicke

dr. hubernoodtstraat 80
doetinchem - tel.23251

Jeans Centre

Voor al uw sportartikelen

Veemarkt 62
Doetinchem

Molenstraat 6
's-Heerenberg

DUMPHUIS „DE ACHTERHOEK“

Levis Roy Rogers Lee Cooper

Waarom laten mensen hun salaris storten bij de bank met de .

Omdat ik bij deze bank korter wacht
dan bij andere banken.

Omdat er altijd wel een kantoor in
de buurt is waar ik geld kan opnemen,
ook als ik buiten m'n woonplaats kom.

De Bondsspaarbank, altijd in de buurt.

Wanneer uw salaris op een bankgiro-
rekening van de Bondsspaarbank wordt gestuurd,
profiteert u op z'n best van alle moderne bank-
diensten. (U krijgt portvrije enveloppen).

Uw betalingsopdrachten worden snel en
gratis uitgevoerd.

En u kunt betaalcheques of Eurocheques
krijgen, zodat u altijd voldoende "kontant"
geld bij u heeft.

En wanneer er iets verandert aan uw saldo
krijgt u een nieuw rekeningoverzicht.

Zo krijgt u alle service, voor al uw zaken.
Van de Bondsspaarbank.

BONDSSPAARBANK

Alle zaken voor alle mensen.

Quick

**SPORTSCHOENEN
HEBBEN TWEE STREEPJES VOOR**

Druk: Drukkerij Crescendo, Loolaan 4 Doetinchem Tel. 03340-23017